

ΛΟΓΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἔθες Πατησίων ἀριθ. 9.
συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
εὐς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
ονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

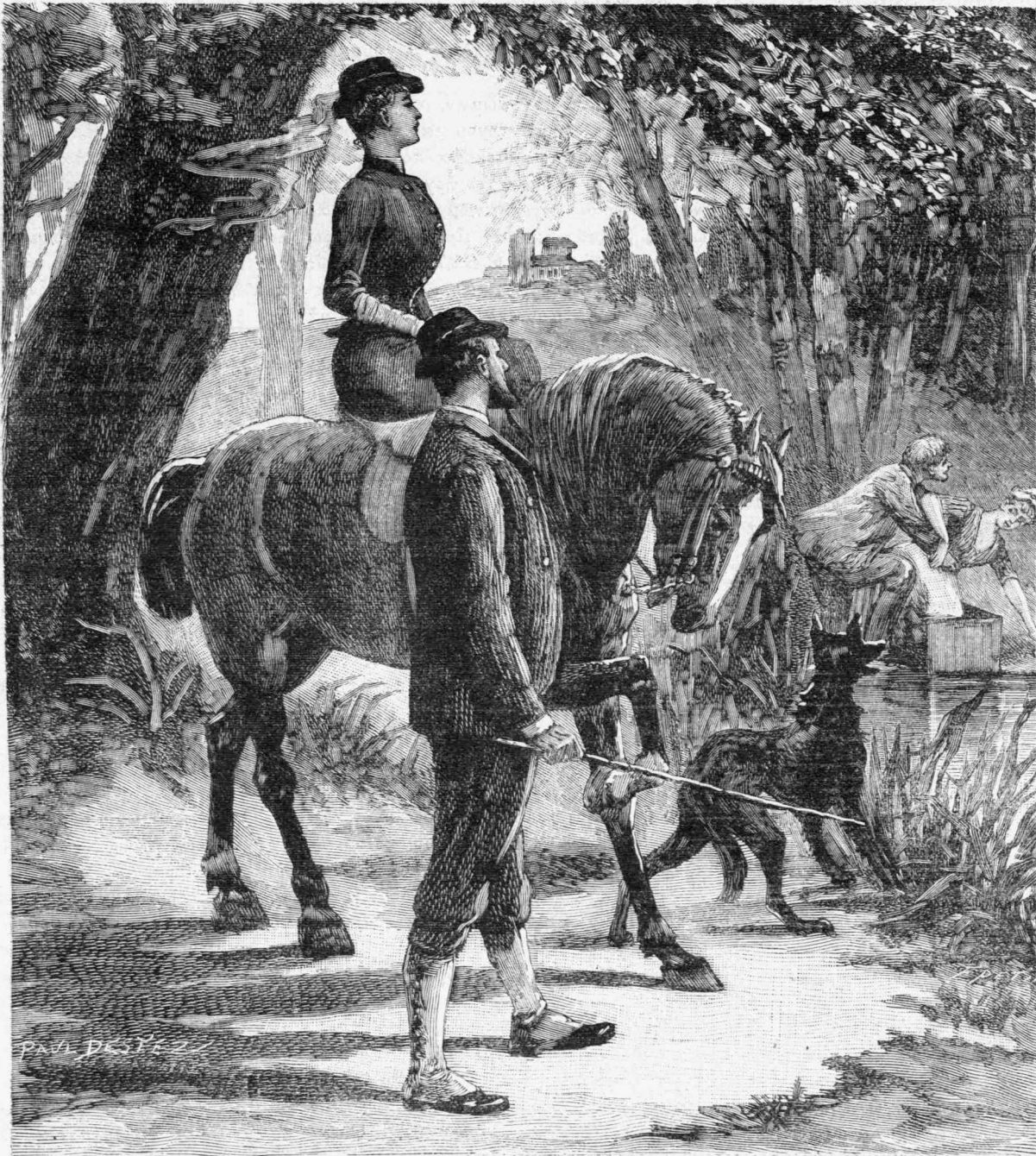
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὁρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἱθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εικόνων, μετάφρασις Π. Φέρμπου. — *Fortuné du Boisgobey*: ΤΟ ΓΗ-
ΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΔΕΚΟΚ, μετάφρασις Λαρ. Καλαϊσάκη. — *Charles*
Richard: Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ, ἰαπωνικὸν διήγημα ὑπὸ Αἰσώπου.

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτῆς**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῶ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

PAUL DESY

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἢ ἀποστολῇ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροδύμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Αἰσάπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου καὶ ὀραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου Ἀρρίνου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' καὶ τὸν ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Γρ. Δ. Σεροπούλου.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

Α'

AMAZON ΛΑΑΖΩΝ

Εὐρισκόμεθα ἐν τῇ Γαλλικῇ ἐπαρχίᾳ Νορμανδίᾳ, ἐν τῷ μέσῳ ἀτραποῦ θελκτικωτάτης, ἐκτεινομένης ἐλικοειδῶς μεταξὺ τῶν καταφύτων ὑψωμάτων, τῶν ὁποίων τὰ ὑψικόρυφα δένδρα περικυκλοῦσι τὰ ὑποστατικὰ ὡς χλοερὸν ὀχύρωμα κατὰ τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ ἡλίου.

Εἶνε πρωῖα ἐαρινὴ λαμπροτάτη.

Ἐπὶ τῆς ἀτραποῦς ταύτης φαίνεται ἀμαζῶν ἵππεύουσα φορβάδα ὅπως οὖν μετρίαν προχωρεῖ βραδυποροῦσα καὶ ἔχουσα τὰς ἡνίας ἀφαιμένους καὶ χαλαράς, εἶνε δὲ σύννουσ καὶ ἀναπνέει τὸν χλιαρὸν ἀέρα μεμυρισμένον ὑπὸ τοῦ ἀερώματος τῶν ἡνθισμένων τριφυλλίων.

Ὁ ἐκ μαύρου πιλήματος πῖλος τῆς ἀμαζῶνος, περιβεβλημένος ὑπὸ καλύπτρας ἐκ γάζης λευκῆς, τὸ ἐκ σιδηρόχρου ἐριούχου ἔνδυμά της μετὰ μακρὰς ἐσθῆτος καθίστα τὸ ὅλον αὐτῆς ἀλαζονικὸν πῶς καὶ ὑπερήφανον.

Κομψὴ καὶ ροδινὴ, ἐφέρετο ἐπιχαρίτως ἐπὶ τοῦ ὑποζυγίου, ραβδίζουσα διὰ τοῦ μαστιγίου της τοὺς τρυφεροὺς κουλοὺς τῶν σπάρτων. Συνώδευε δὲ αὐτὴν κύων Σκωτικὸς, λαγωνικὸν τραχύτριχον καὶ κοκκινωπὸν, κανονίζον τὰ εὐκαμπτα βήματα τοῦ πρὸς τὸ κατεπονημένον βῆμα τοῦ ἵππου, καὶ ἐγεῖρον ἐκ διαλειμμάτων πρὸς τὴν κυρίαν του· τὴν ὀξεῖαν κεφαλὴν του, φωτιζομένην ὑπὸ ζεύγους ὀφθαλμῶν μαύρων, οἵτινες ἔλαμπον ὑπὸ τὰς πυκνὰς καὶ φριγανώδεις ὀφρῦς του.

Ἡ βραχεῖα καὶ πυκνὴ χλόη, ἡ φρομένη ὑπὸ τὸν σκιερὸν θόλον τῶν φηγῶν, ἐξηπλοῦτο πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ἀμαζῶνος ὡς τάπης μαλακός, ὡς τὸ βελούδον. Εἰς δὲ τὰς βοσκὰς αἱ βεβαρημένοι καὶ δυσκίνητοι δα-

μάλεις ἐξέτεινον πρὸς τὴν δρόσον τῆς ὀδοῦ τὸ ὑπὸ τῶν μυῶν ἐνοχλούμενον ρύγχος των.

Πνοὴ ἀνέμου δὲν ἤκούετο, οὐδὲ φύλλον δένδρου ἐσειέτο. Ὑπὸ τῶν καυστικῶν δὲ ἀκτίων τοῦ ἡλίου ὁ ἀὴρ πυρούμενος ἐδονεῖτο, καὶ νάρκη βαρεῖα ἐπέιξε τὴν γῆν.

Ἡ ἀμαζῶν προεχώρει νεύουσα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ στήθος, σύννουσ καὶ οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον προσέχουσα εἰς τὸ κάλλος καὶ τὴν χάριν τῆς σκιερᾶς καὶ σιωπηλῆς ἐκείνης ἀτραποῦ.

Αἴφνης ὁ μὲν ἵππος παρεξέκλινεν, ἔστησεν ὀρθὰ τὰ ὠτά του καὶ μικροῦ δεῖν ἀνεστράφη φυσῶν θορυβῶδως, ὁ δὲ κύων ὀρμήσας ἐμπρὸς ὑλάκτει μετὰ μανίας ἐπιδεικνύων τὴν διπλὴν σειρὰν τῶν ὀξέων καὶ τριζόντων ὀδόντων του πρὸς ἀνθρωπὸν τινα ὅστις εἶχε πηδήσῃ κάτω εἰς τὴν ἀτραπὸν ἀπὸ τινος ὑψώματος.

Ἡ ἀμαζῶν σκαιῶς ἀποσπασθεῖσα ἐκ τῶν ρεμβασμῶν της, ἀνέλαβε τὰς ἡνίας, ἐχαλιναγώγησε καὶ κατεπράυνε τὸν ἵππον, καὶ στηριχθεῖσα ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου, ἐξηκόντισε πρὸς τὸν αἴτιον τῆς ταραχῆς βλέμμα ἐκπλήξεως μᾶλλον ἢ δυσαρσεικείας.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, κυρία, εἶπεν αὐτὸς μετὰ φωνῆς ἐντόνου καὶ εὐήχου... Παρὰ πολὺ ἀδεξίως διέκοψκ τὸν δρόμον σας... Δὲν σὰς ἤκουσα ὅτι ἤρχεσθε. Ὑπὲρ τὴν μίαν ὥραν περιπλανῶμαι εἰς αὐτὰς ἐδῶ τὰς βοσκὰς καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ εὕρω διέξοδον. Ἐπὶ τέλους ἀνεκάλυψα τυχαίως τοῦτον ἐδῶ τὸν δρόμον, ἀλλὰ μόλις ἐπάτησα τὸν πόδα μου καὶ ἐκινδύνευσά νὰ γίνω αἰτία νὰ πέσετε ὑμεῖς...

Ἡ ἀμαζῶν ὑπεμεδίασε καὶ τὸ εὐγενὲς καὶ ἀβρὸν πρόσωπόν της ἐγένετο φαιδρὸν καὶ θελκτικώτατον.

— Ἦσυχάσατε, κύριε, δὲν εἶνε τίποτε, καὶ δὲν πίπτω ἀπὸ τὸν ἵππον τόσον εὐκόλως ὅσον νομίζετε...

Καὶ ἐπειδὴ ὁ κύων ἐξηκολούθει γρύζων ἀπειλητικῶς, ἡ ἀμαζῶν εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Ἐλα, Φλόξ, ἡσυχία!

Ὁ κύων ἐστράφη καὶ ἀνορθωθείς ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ἔθηκε τὸ λεπτὸν ρύγχος του ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς κυρίας του, ἥτις, ἐν ᾧ ἐθώπευε τὸ ζῶον, παρετήρει μετὰ προσοχῆς τὸν νέον.

Ἦτο τριακόντα περίπου ἐτῶν, ὑψηλός, ζωηρὸν ἔχων τὸ πρόσωπον καὶ πυκνὸν καστανὸν πώγωνα. Ὁ ἐξυρημένος μύσταξ καὶ τὸ ἡλιακὰς χρωμὰ του ἐδείκνυον αὐτὸν ὡς ναυτικόν. Ἐφόρει ἐνδυμασίαν ὀλόκληρον ἐξ ὑφάσματος ποικιλόχρου καὶ πῖλον μαλακόν, ἐκράτει δὲ ράβδον ἐκ σιδηροξύλου καταλληλοτέραν πρὸς μάχην ἢ πρὸς περίπατον.

— Δὲν εἶσθε, ἀπ' ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ ἀμαζῶν.

— Εἶμ' ἐδῶ ἀπὸ χθὲς μόνον, εἶπεν ὁ ξένος, οὐδὲ ὡς ἀποκρινόμενος εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς νέας. Δὲν εἰξέυρω πῶς μοῦ ἦλθε νὰ κάμω ἕνα μακρὸν περίπατον εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ ἔχασα τὸν δρόμον... Εἶμαι ὅμως συνειθισμένος νὰ εὐρίσκω τὸν δρόμον... Ἀλλὰ αὐτὰ ὅμως τὰ διαβολομο-

νοπάτια τὰ ὁποῖα δὲν βγαίνουν ποθενὰ εἶνε λαβύρινθος ἀδιέξοδος...

— Καὶ ποῦ ἐπιθυμεῖτε νὰ ὑπάγετε;

— Εἰς τὴν Νεβίλλην...

— Πολὺ καλά! Εὐρίσκεται ἀπ' τὸ πῖσω μέρος... Ἄν θέλετε νὰ μ' ἀκολουθήσετε ὀλίγην ὥραν θὰ σὰς βάλω εἰς τὸν δρόμον σας καὶ δὲν θὰ ἔχετε πλέον φόβον νὰ χαθῆτε...

— Μετὰ χαρᾶς, κυρία μου... Ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἀπομακρυνθῆτε πολὺ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου διευθύνεσθε...

Ἡ ἀμαζῶν ἔσεισε σοβαρῶς τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε:

— Οὐδὲ ἐν βῆμα.

Ὁ ξένος ἐνευσεν ὅτι συναινεῖ, καὶ ἐξεκίνησαν. Μεταξὺ δὲ αὐτοῦ καὶ τῆς νέας ἐμεσολάθει ὁ κύων, ὅστις δὲν ἐνόει νὰ καταστείλῃ τὴν πρὸς τὸν ξένον ἀντιπάθειάν του καὶ ἐβάδιζε γρύζων ὑποκώφως.

Ἐβάδιζον σιωπηλοὶ καὶ ὁ ξένος ἀναυδὸς ἐθαύμαζε τὴν ἀκτινοβολοῦσαν εὐμορφίαν τῆς ὀδηγοῦ του.

Καθ' ὁδὸν συνήντων κλάδους χαμηλοῦς φράσσοντες τὴν δίοδον, ἡ δὲ ἀμαζῶν ἠναγκαζέτο νὰ κύπτῃ, ἵνα μὴ κτυπήσῃ ἐπ' αὐτῶν. Ἐν ᾧ δὲ αὐτὴ ἔκυπτεν ἐφαίνετο ὁ πάλλευκος τράχηλός της, ἐπὶ τοῦ ὁποίου χαριέντως ἐκινούντο λεπτότατοι βόστρυχοι καὶ ἡ κατατομὴ τοῦ προσώπου της διεκρίνετο ἐπὶ τοῦ σκιεροῦ χλοερῶ ἐδάφους. Ἐκυπτε δὲ μετὰ πολλῆς εὐκαμψίας καὶ ἠνωρθοῦτο μετὰ κομψότητος μὲν καὶ χάριτος, ἀλλὰ καὶ μετ' ἀφελείας πολλῆς, οὐδὲ ὡς φαινομένη ὅτι ὑπόπτειεν ὅτι ὁ ξένος τὴν ἐθαύμαζε, καὶ εἶτε ἐξ ἀλαζονείας εἶτε ἐξ ἀκηδεΐας, οὐδ' ἐσκέπτετο κἂν τὸν συνοδοιπόρον, τὸν ὁποῖον ἡ τύχη εἶχε δώσῃ εἰς αὐτήν.

Ὅτε ἐκάθητο ἀτάραχος ἐπὶ τοῦ ἵππου, τὸ πρόσωπόν της εἶχε τι τὸ σοβαρὸν καὶ μελαγχολικόν, ὡς ἐὰν ἔζη διαρκῶς ἐν κατηφείᾳ καὶ θλίψει.

Ἄλλ' ὁποίας ἀρὰ γε θλίψεις ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἡ νεαρὰ αὐτὴ καὶ εὐμορφὸς ἀμαζῶν, ἥτις ἐφαίνετο πλασθεῖσα δι' οὐδὲν ἄλλο ἢ ὅπως πάντες τὴν ὑπηρετῶσι, πάντες τὴν θωπεύωσι, πάντες τὴν λατρεύωσιν;

Ἡ ἀδικὸς Μοῖρα ἔδωκε τάχα συμφορὰν τινα πρὸς αὐτήν, ἥτις χαρὰν καὶ οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἀξία νὰ ἔχῃ;

Ἐφαίνετο πλουσία· ἡ θλίψις της λοιπὸν θὰ ἦτο θλίψις ἠθικῆ.

Ὁ ξένος λύσας ὅπως δῆποτε τὸ ζήτημα τῆς θλίψεως, ἠρώτησεν ἔπειτα ἐαυτὸν ἐὰν ἡ συνοδοιπόρος του ἦτο γυνὴ ἢ κόρη. Καὶ τὸ μὲν ὑψηλὸν ἀνάστημά της, οἱ στρογγύλοι ὤμοί της, τῶν ὁποίων τὸ εὐρυθμὸν πλάτος κατέληγεν εἰς λεπτοτάτην ζώνην, ἐδείκνυον ὅτι ἦτο γυνὴ· ἀλλ' ὅμως τῶν παρεῖων της τὸ γλυκερὸν καὶ χνοῶδες καὶ τῶν ὀφθαλμῶν της ἡ ἀγνεία καὶ ἡ καθάρτης ἐμαρτύρουσαν ὅτι ἦτο κόρη. Πλὴν δὲ τούτων ὁ ροδόχρους λοβὸς τῶν ὠτίων της ἦτο ἀδιάτρητος καὶ δὲν ἐφόρει κόσμημα οὔτε περὶ τὸν τράχηλον οὔτε περὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς.

Ἐν τούτοις μετὰ ἐν περίπου τέταρτον

τῆς ὥρας ἔφθασαν εἰς ἐκτεταμένην χέρσον, τὴν ὁποίαν ἐκάλυπτον ἐρεϊκί ἠνθισμένοι, καὶ ψυχαὶ κιτρίνου χρώματος περιίπταντο ἐπ' αὐτῶν.

Πέραν, ἐκεῖ ἔνθα ἐφύετο χλόη ἀραιὰ καὶ κατακεκαυμένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἔβοσκον πρόβατα φυλαττόμενα ὑπὸ κυνὸς μαύρου, ὅστις ἅμα ἰδὼν μακρόθεν τὸ λαγωνικὸν ἔδραμε μετὰ πολλῆς προθυμίας ὑλακτῶν ἐκ τῆς χάρως του.

Βεβαίως θὰ ἦσαν φίλοι οἱ δύο κύνες, διότι ἤρχισαν νὰ τρέχωσι, καὶ μάλιστα τὸ λαγωνικὸν ἐλαφρὸν καὶ ταχὺ ὡς βέλος διέγραφε κύκλους περὶ τὸν μαῦρον μολοσσὸν καὶ σχεδὸν τὸν παρέσυρε.

Τὴν θορυβώδη ταύτην ἐκδήλωσιν τῆς κυνικῆς χάρως διέκοψεν αἴφνης ἡ ἀμαζὼν συρίζουσα διὰ λεπτῆς συρίκτρας.

Τὸ λαγωνικὸν ὡς ἤκουσε τὸν συριγμὸν παρευθὺς ἐστάθη, ἐκύτταξε τὴν κυρίαν του καὶ παρακολουθούμενον ὑπὸ τοῦ μαύρου μολοσσὸ ἔπληθη πλησίον της μετὰ συστολῆς καὶ εὐπειθείας.

— Καὶ ποῦ εἶνε ὁ Ροῦσος; ὑπετονθόρυσεν ἡ ἀμαζὼν. Τὰ πρόβατά του καὶ ὁ σκύλος του εἶνε μοναχὰ των;

Ἄλλὰ πρὶν ἀποτελειώσῃ τὸν λόγον της, ἠκούσθησαν καγγασμοὶ ὀξεῖς, ἐρχόμενοι ἐκ τινος συστάδος δένδρων καὶ παρὰ τὴν ὄχθην τέλματός τινος ἐφάνη νεανίς εὐμορφοτάτη, ἔχουσα γυμνοὺς τοὺς βραχίονας καὶ περικυκλωμένη ὑπὸ σωροῦ ἀσπρορούχων, τὰ ὅποια κατεγίνετο νὰ πλύνῃ, στηρίζουσα τὰ γόνατά της ἐπὶ ξυλίνου κιβωτίου.

Τὴν νεανίδα ταύτην ἐπέειραζε γελοῖός τις πυρρότριξ, ἐνδεδυμένος ἐπενδύτην παλαιὸν καὶ τετριμμένον ἐκ φαίου πανίου· τὸ πλατύχειλον ψιάθινον σκιαδίον του εἶχεν ἐκφύγη τῆς κεφαλῆς του, καὶ ἐκρέματο εἰς τὴν ῥάχιν του.

Ἐκράτει τὴν νεαρὰν πλύντριαν ἀπὸ τῶν ὤμων, τὴν εἶχεν ἀνατρέψῃ ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ ἐγαργάλιζε τὸν δροσερὸν καὶ ὀλοστρόγγυλον λαιμὸν της. Αὐτὴ ἀντεπάλαζε τερπομένη ἅμα καὶ δυσχεραίνουσα, καὶ ἐκράυαζε σπασμωδικῶς γελωσά:

— Θὰ ἡσχάσης, Ροῦσο, καληάνθρωπε!... Στάσου κ' ἐγὼ τώρα σὲ διορθώσω!... Μὴ σε μέλη καὶ θὰ σε χαιδέψω κ' ἐγὼ μὲ τὸν κόπκνόν μου!...

Ἄλλ' ὁ ποιμὴν δὲν ἡσχάζε, τούναντιον μάλιστα. Ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἤκουεν, ἢ δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ καὶ ἀνεκάγχαζεν ὡς παράφρων.

Ἡ νεανίς δὲν ἐγέλα πλέον, καὶ ἤρχισε νὰ φοβῆται· αἴφνης δὲ ὁ ποιμὴν γελῶν, ἔκυψε πρὸς τὸν ὦμον αὐτῆς μετὰ τσαύτης κτηνωδίας, ὥστε δὲν ἠδύνατό τις νὰ εἶπῃ ἂν ἤθελε νὰ τὴν καταδαγκάσῃ ἢ νὰ τὴν ἀσπασθῇ.

Τοῦτο ἰδόντες οἱ δύο συνοδοιπόροι, ἡ ἀμαζὼν καὶ ὁ ξένος, ἐστάθησαν ἐκπληκτοί, διότι ἀμφοτέρω συνησθάνοντο τὴν αὐτὴν ἀρίστον ἀγωνίαν, παρακολουθοῦντες τὴν ἀμφίβολον πάλην τῶν δύο ἐκείνων νέων.

— Ἀσχημὸ πειγνίδι, εἶπεν ὁ ξένος κατ' ἰδίαν.

Ἐπειτα ὑψῶν τὴν κεφαλὴν, ἀνεφώνησε: — Θὰ ἡσχάσης, κακοηθέστατε, ἢ νὰ ἔλθω αὐτοῦ νὰ σοῦ βγάλω ταῦτίαι;

Ἡ πλύντρια ἀκούσασα τὴν φωνὴν τοῦ ξένου, ἠγέρθη μετὰ σπουδῆς, ἀλλ' ὁ ποιμὴν δὲν ἐφάνη, ὅτι ἤκουσεν.

Ὁ ξένος λοιπὸν ὀργίλος ἠτοιμάζετο νὰ τὸν ἀναγκάσῃ τραχύτερον νὰ ἀκούσῃ, ἀλλ' ἡ ἀμαζὼν στραφεῖσα ἐπὶ τοῦ ἐπιπίου της εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Ὁ νέος αὐτός εἶνε σχεδὸν κωφάλαλος. Εἶνε φρενοβλαβῆς καὶ τοῦ δίδουν ἐργασίαν ἐκ φιλανθρωπίας... Ἀφήσατε ἐμέ.

Καὶ ἀνασύρασα τὰς ἡνίας τοῦ ἵππου, τὸν ἐβίασε νὰ πηδήσῃ τὴν τάφρον τὴν ἀποχωρίζουσαν τὴν ὁδὸν ἀπὸ τῆς χέρσου καὶ μετ' ὀλίγα ἄλλα ἐφθασεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ τέλματος, ἔψαυσε διὰ τοῦ μαστιγίου της τὸν ποιμένα, καὶ ἔνευσε πρὸς αὐτὸν ἐπιτακτικῶς νὰ ἀπομακρυνθῇ.

Ὁ Ροῦσος ἐξέβαλε κραυγὴν ἀναρθρον, ἀνεκάγχασε βλακωδῶς, καὶ ἔφυγε δρομαίως πρὸς τὸ ποιμνίδιον τοῦ ἐσύριζε προσκαλῶν τὸν κύνα του, καὶ κύψας ἔλαβε τὴν μαστιγὰ του, τὴν ὁποίαν εἶχε ρίψῃ κατὰ γῆς, καὶ ἤρχισε νὰ τὴν τρίξῃ μεθ' ὅλης του τῆς δυνάμεως διασκεδάζων, διότι ἐξύπνιζε τὴν ἡχὴν τοῦ λόφου.

Ἡ πλύντρια διώρθωσε τὰ φορέματά της, ἅτινα ἦσαν ἐν μεγίστῃ ἀταξίᾳ, καὶ πορφυρὰ ἐκ τοῦ ἀγῶνος, ὃν εἶχε καταβάλλῃ παλαίονσα κατὰ τοῦ φρενοβλαβοῦς ποιμένου, ἴσως δὲ καὶ αἰσχυνομένη, διότι κατελήφθη ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, θελκτικῇ καὶ ἐπαγωγῆς ἠγέρθη καὶ εἶπε πρὸς τὴν ἀμαζὼνα:

— Εὐχαριστῶ, κυρία.

— Δὲν κάμνεις καλά, Τριανταφυλλιά, νὰ τοῦ δίδης τόσον θάρρος τοῦ Ροῦσου... Δὲν εἰξεύρεις τί εἰμπορεῖ νὰ συμβῇ...

— Ἄ, μπὰ! κυρία, ὁ τσαμένος δὲν το κάνει γιὰ κακό, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά. Τὸ κάνει ἔτσι, γιὰ νὰ μὲ πειράξῃ, ἔς τὰ χωρατά. Ἐνοια σὰς δὲν τὸν φοβοῦμαι· τάχα δὲν ἔμπορῶσα καὶ μονάχη μου νὰ τὸν ξεκουμπίσω; Μὰ πάλι σὰς εὐχαριστῶ...

Καὶ ταῦτα λέγουσα, ἔβαλεν ἐπὶ τῆς πρὸ τῶν γονάτων της σανίδος ἀσπρορούχον τι καὶ ἤρχισε νὰ τὸ κοπανίζῃ ὀλίαις δυνάμεσι· διὰ τοῦ ξυλίνου κοπάνου.

Ἡ ἀμαζὼν καὶ ὁ ξένος ἐξεκίνησαν, καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν ἐφάνη ἐπὶ ὑψηλοῦ λόφου πρὸς τὰ δεξιὰ των, πύργος κομψός, ἐν τῷ μέσῳ κήπου ἀπεράντου, οὗτινος τὸ περίφραγμα ἐξετείνεται μέχρι τοῦ ποταμοῦ, ὅστις ἔρρεε στίλβων μετὰ τῶν ἰτεῶν τῶν πεφυτευμένων ἐπὶ τῆς ὄχθης του, καὶ ἐλικσιδῶς διασχίζων τοὺς μακρὰ γίνους λειμῶνας, διήρχετο ὑποκάτω κομψῆς γεφύρας λιθίνης καὶ ἐξηφανίζετο ὀπισθεν τῶν φρακτῶν τῶν λαχανοκήπων.

Πέραν δὲ ἐξετείνεται ἡ πόλις Νεβίλλη, προστατευομένη ὑπὸ τοῦ λόφου τούτου κατὰ τῶν βορείων ἀνέμων.

Μακρόθεν ἐφαίνοντο αἱ στέγαι τῶν λευκῶν οἰκιῶν, τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ καὶ αἱ ὑψηλαὶ καπνοδόχοι τῶν μηχανουργείων αὐτῆς.

Πάντα τὰ περίξ τῆς πόλεως ἦσαν καλλιεργημένα.

ὑπεράνω τοῦ γοητευτικοῦ τούτου πανοράματος ἐξηπλοῦτο οὐρανὸς γαλανός, χρυσοῦμενος ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, καὶ αἰσθημα ἡρεμίας παρεῖχεν ὁ εὐάρεστος οὗτος τόπος, ὅστις ἐφαίνετο προωρισμένος ὡς κατοικία τῆς εὐδαιμονίας.

Οἱ δύο θεαταὶ τῆς γραφικῆς ταύτης θέας ἐστάθησαν αὐτομάτως, καὶ ἀναυδοὶ ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ παρετήρουν ἀπλήστως περιφέροντες τὰ ἔκθαμβα βλέμματά των.

Λεπτὴ αὐρα ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἐρχομένη ἔφερεν εἰς αὐτοὺς τὴν δροσερὰν εὐωδίαν τοῦ νεοθεριστοῦ ἀχύρου.

Πρῶτος ὁ ξένος ἀπέσεισε τὴν μεθυστικὴν ταύτην νάρκη. Ἐπληξῆε τὴν γῆν διὰ τοῦ ποδὸς ὡς ὁ φυγὰς ὁ κατερχόμενος εἰς τὴν γενέθλιον γῆν καὶ αὐθις λαμβάνων κατοχὴν αὐτῆς. Ἐπειτα δὲ μετὰ φωνῆς φαιδρῆς εἶπε:

— Τώρα, ναί!... Ἴδου ἡ Νεβίλλη... Δεξιὰ μεταξὺ τῶν δένδρων ἰδοὺ ὁ πύργος τοῦ Κλαιρεφόν, καὶ ἐκεῖ πέραν ὁ γήλοφος ἐκεῖνος μὲ τῆς σκαλωσιῆς εἶνε τὸ Μέγχι Πηλωρυχεῖον...

Ἄλλ' ἡ ἀμαζὼν δὲν ἀπεκρίθη. Εἶχε τὰ βλέμματα ἐστραμμένα πρὸς τὸν γήλοπον, καὶ κατήφεια κατεκάλυπεν αἴφνης τὸ πρόσωπόν της.

Ἐφαίνετο διερευνώσα ἐναγωνίως τὸ λευκὸν ἐκεῖνο χῶμα τὸ λευκαίνον τὸν γήλοπον, ὡς ἂν τὰ κρητιδώδη αὐτοῦ πλευρὰ συνέκρυπτον μυστηριώδη τινὰ κίνδυνον.

Ἄρα γε τί νὰ ἐφοβεῖτο ἡ νεανίς;

Ὁ γήλοφος ὑψοῦτο σιωπηλός, ἀδρανής, ἔρημος ἐργατῶν, καὶ αἱ ἐπ' αὐτοῦ μεγάλοι δοκοὶ ὑψοῦντο ὡς στῦλοι ἰκρίωματος.

Ἡ ἀμαζὼν ἐστέναξεν ἐκ βαθέων, καὶ ἀποκρινομένη μᾶλλον εἰς τὴν ἐνδόμυχον αὐτῆς ἀγωνίαν ἢ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ ξένου, ἐπανέλαβε διὰ φωνῆς πνιγομένης:

— Εἶνε τὸ Μέγχι Πηλωρυχεῖον.

Ἐπειτα δὲ σείουσα τὴν κεφαλὴν ὡς ἂν ἤθελε νὰ διαλύσῃ τὴν ζάλην της, προσέθηκεν:

— Ἴδου ὁ δρόμος σὰς, κύριε· θὰ προχωρήσετε κατ' εὐθείαν καὶ θὰ εὐρεθῆτε πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς πόλεως...

— Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία, εἶπεν ὁ ξένος ἀποθαυμάζων ἐν ἀνέσει τὴν θελκτικὴν συνοδόν του, ἣν ἔβλεπεν ἤδη κατὰ πρόσωπον.

Ἐβάρδισεν ὀλίγον, ἐφάνη σκεπτόμενος, ἔπειτα δὲ προσκλίνων, εἶπε πρὸς τὴν νεανίδα:

— Ἐὰν εὐχρεστήσθε, θὰ μοι κάμετε τὴν τιμὴν νὰ μ' εἶπτε πρὸς τίνα ὀφείλω νὰ εὐγνωμονῶ ἕνεκα τῆς τόσης φιλοφροσύνης.

Ἡ νεανίς ἀπέβλεψε πρὸς τὸν συνοδόν της, ἦτο δὲ τὸ βλέμμα της τοῦτο διαυγέστατον, καὶ ἀπεκρίθη:

— Εἶμαι κόρη τοῦ κυρίου Κλαιρεφόν. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀκούσας ὁ νέος ἐχώρησεν ἀκουσίως πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ ἤρρυθρίασεν, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ἀποστρέψῃ τὸ πρόσωπόν του.

Ἐκπληκτος ἡ νεανίς παρετήρησεν αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτεῖ καὶ ὡς ἐλκομένη ὑπὸ κινήσεως ἀκαταβλήτου ἠρώτησε :

— Καὶ ὑμεῖς, κύριε, τίς εἶσθε ;

Οἱ χαρακτῆρες τοῦ ζένου συνεσπάσθησαν. Ἐνδοιάσας ἐπὶ στιγμήν, ἤγειρεν ἔπειτα τὴν κεφαλὴν του καὶ εἶπε μετὰ φωνῆς ὑποκόφου :

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Γεώργιος Καρβαγάν.

Τὸ ὄνομα τοῦτο ὡς ἤκουσεν ἡ νεανίς Κλαιρεφόν, παρευθὺς τὸ πρόσωπόν της ἐσχηματίσθη ἐπὶ τὸ ἀλαζονικώτερον, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐγένοντο ψυχροὶ καὶ αὐστηροί, μειδιάμα ὑπεροπτικὸν διέστειλε τὰ χεῖλη της, καὶ πλήττουσα τὸν ἀέρα διὰ τοῦ μαστιγίου της, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ στήσῃ μετὰξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ νέου μεσότοιχον ἀνυπέροβλητον, ἐσύριξε καλοῦσα τὸ λαγωνικὸν της καὶ καλπάζοντος τοῦ ἵππου ἀπεμακρύνθη, οὐδόλως στρέψασα τὴν κεφαλὴν.

Ὁ νέος τὴν παρηκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος, προσηλωμένος ἐκεῖ ὅπου ἴστατο, καὶ λησμονῶν τὴν ὑπεροψίαν της νεάνιδος, μόνον δὲ τὴν εὐμορφίαν αὐτῆς ἐνθυμούμενος. Ἀπῆρχετο μετ' ἀλαζονίας καὶ καταφρονήσεως, ἀφ' οὗ εἶχον συμβαδίσῃ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν μετὰ οἰκειότητος, οὕτως εἶπεῖν, εὐαρέστου, καὶ ἴσως δὲν θὰ ἦτο πλέον δυνατὸν νὰ συναντηθῶσι καὶ ἐκ δευτέρου.

Καθ' ἕκαστον βῆμα τοῦ ἵππου ἔβλεπε τὴν ἀπόστασιν αὐξανομένην, καὶ ἤδη δὲν διέκρινε πλέον εὐκρινῶς τὴν ἵπταμένην ραδινην σκιαγραφίαν αὐτῆς, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κωνιορτοῦ, τοῦ ἐγειρομένου ὑπὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἵππου.

Τὸ σύρμα τῆς σιδηρόχρου ἐσθῆτος καὶ ἡ λευκὴ καλύπτρα τοῦ πιλιδίου ἐκυμαίνοντο εἰς τὸν ἀέρα, τὸ λαγωνικὸν ἔτρεχε δι' ἀλμάτων παραπλεύρως τοῦ ἵππου.

Αἰφνης ἐν τινι καμπῇ τῆς ὁδοῦ ἐξηφανίσθησαν καὶ ἡ ἀμαζών καὶ ὁ κύων, καὶ ἡ ὁδὸς ἔμεινεν ἔρημος.

Ὁ Γεώργιος Καρβαγάν ἐστάθη ἀκίνητος ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἔπειτα δὲ πλήττων τοὺς χάλικας τῆς ὁδοῦ διὰ τῆς ἐκ σιδηροξύλου ράβδου του ἐψιθύρισε :

— Κύτταξ' ἐκεῖ ἀλαζονεῖαν ! Καθὼς ἔμαθε τίς εἶμαι, οὐδὲ κατεδέχθη κἄν νά μου ρίψῃ ὡς ἐλεημοσύνην ἐν βλέμμα, τὸ ὅποιον μετὰ χαρᾶς θὰ ἔρριπτεν εἰς τὸν τυχόντα ἐπαίτην !... Τί εὐμόρφα μοῦ ἔδωκε νὰ καταλάβω, ὅτι δὲν εἶνε διὰ τὰ δόντια μου ! Αἱ ! τί νὰ γίνῃ ! ἡ τύχη ἔτσι ἠθέλησε, νὰ εἴμεθα ἐχθροὶ ! Κλαιρεφόν καὶ Καρβαγάν, ἐχθροὶ θανάσιμοι ... Τί κρίμα ! Καὶ τί εὐμορφη ὅπου εἶνε, ἡ ἀπιστή !

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. ΦΕΡΜΠΟΣ.

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

Η ΚΑΒΟΤΑ ΤΟΥ ΧΑΝΤΕΛ

διήγημα

τῆς Κυρίας Emma Ferruggia.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Α'

Ὁ κύριος Λεκὸλ ὑπεκφεύγει.

Γνωρίζετε τὴν ὁδὸν Champ de-l'-Alouette ; Ὑπάρχει μεγάλη πιθανότης ὅτι δὲν θὰ ἤκούσατέ ποτε νὰ γίνηται λόγος περὶ αὐτῆς, ἂν κατοικεῖτε εἰς τὴν συνοικίαν τῆς Μαγδαληνῆς. Οἱ πτωχοὶ ὅμως ἐργάται, οἵτινες κατοικοῦσι πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου καὶ τῆς Buttes-aux-Cailles γνωρίζουσι καλῶς ποῦ κεῖται ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ὁδός.

Ἡ ὁδὸς αὕτη δὲν εἶνε νεωστὶ κατασκευασμένη. Ἐχει τὴν ἱστορίαν της, καὶ μάλιστα ἱστορίαν ἀκρῶντως ἀπαισίαν, διότι διεπράχθησάν ποτε ἐν αὐτῇ πολλὰ κακουργήματα, κατὰ τὰς ἀρχὰς δὲ τοῦ παρόντος αἰῶνος ἀπεγύμνουσιν ἔτι τοὺς διαβάτας.

Ἐκτοτε ἠλλαξεν, ὅπως καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς, ὅπερ ἄλλοτε ἐγράφετο Champ de-l'-Alouette, ἦτο, Ἄσμα τοῦ Κορυδαλοῦ. Ἡ λέξις Champ, ἦτο ἀγρός, ὑπερίσχυσεν ἐπὶ τῶν δημοτικῶν πλακῶν, ἴσως διότι, μετὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Παρισίων, οἱ κορυδαλοὶ δὲν κελადοῦσι πλέον παρὰ τὰς ἐπάλλξεις.

Σήμερον ἡ δύσφημος αὕτη ὁδὸς κατοικεῖται ὑπὸ τιμιῶν οἰκογενειῶν, ἂν οὐχὶ καὶ πλουσίων. Ἐνοῖ τὴν ὁδὸν Γλασιέρ μετὰ τὴν Κορβισάρ, δὲν περιέχει ὅμως μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς. Οἱ ἑκατομμυριούχοι δὲν ἐπιδιώκουσιν αὐτήν, κατοικεῖται δ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ βουτρόφους καὶ πλυντριάς. Ἐγγὺς αὐτῆς ρεεῖ, ἡ μᾶλλον ἀκίνηται, ἡ Βιέθρ μετὰ τὰ βρωμερὰ αὐτῆς ὕδατα, οὐχὶ μακρὰν δὲ κεῖται καὶ τὸ οἰκτρὸν τῆς Οὐρσίνης νοσοκομεῖον. Πρὸς ἀντιστάθμισιν ὅμως τῶν θλιβερῶν τούτων γειτνιασέων, ἡ ὁδὸς αὕτη εὐρίσκεται μετὰξὺ δύο εὐρέων καὶ συχνάζομένων βουλεβάρτων, τοῦ βουλεβάρτου τῆς Ἰταλίας καὶ τοῦ βουλεβάρτου Ἀραγῶ.

Πρὸ τίνος καιροῦ, κατὰ τινὰ χειμερινὴν νύκτα, δύο ἀστynomικοὶ κλητῆρες ἐξετέλουν τὴν περιπολίαν αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἐρημικῶν τούτων μερῶν. Ἡ ὑπηρεσία πρὸς τὰ μέρη ταῦτα εἶνε λίαν ἐπιμοχθος, οἱ δὲ φύλακες, οἵτινες ἐπαγρυπνοῦσιν ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν κατοικῶν τοῦ ΙΓ' διαμερίσματος τῶν Παρισίων, κερδίζουσιν ἐπαξίως τὸν μισθὸν αὐτῶν. Τὰς χειμερινὰς νύκτας περιπλανῶνται εἰς τὰς ἐρήμους, μόλις φωτιζόμενας ὑπὸ τῶν κατὰ μακρὰς ἀποστάσεις τοποθετημένων φανῶν, αἱ δὲ περιπολῖαι αὐτῶν εἰσιν οὐχ ἥττον ἐπιμοχθοὶ κατοπτεῦσαι ἐχθρικῶν τόπων.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ἐπιπτε χιῶν κατὰ νιβάδας, ἔπνεε δὲ ἀνεμος ψυχρὸς καὶ διαπεραστικός, ὅστις ἐξεδίωκε τὴν χιῶνα ἐκ τοῦ προσώπου τῶν δύο γηραιῶν στρατιωτῶν, οὓς ἡ σειρὰ τῆς ὑπηρεσίας

ὑπεχρέου νὰ περιφέρωνται μέχρι τῆς ἡμέρας ἐν τῇ συνοικίᾳ τῶν Γοβελίνων.

Ἦτο ἡ τρίτη ὥρα τῆς πρωίας καὶ αὐτοὶ ἐβάδιζον ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου βραδέως, κανονικῶς, σιωπηλοὶ καὶ ἐγκατεροῦντες, ὡς ἀνθρωποὶ ἔχοντες συνειδήσιν ὅτι ἐκπληροῦσι τὸ καθήκον αὐτῶν, κύπτοντες τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ σφοδρὸν φύσημα τοῦ ἀνέμου, καὶ ἐπανεγειρόντες ἐπὶ τοῦ πελιδνοῦ αὐτῶν ἐκ τοῦ ψύχους προσώπου τὰς πτυχὰς τῆς κορδύλης τοῦ ἐπιχιτωνίου τῶν, πάντοτε ὅμως ἐνεδρεῦντες μετὰ προσοχῆς, πάντοτε ἔτοιμοι νὰ φονευθῶσιν ἀσήμεως, ὅπως συλλάθωσιν ἐγκληματίαν τινά.

Καθ' ἣν στιγμήν ἠτοιμάζοντο νὰ ἐξέλθωσι τῆς ὁδοῦ Champ de-l'-Alouette ἵνα εισέλθωσιν εἰς τὴν ὁδὸν Πασκάλ, διερχόμενοι διὰ τῆς ὁδοῦ Κορβισάρ, ἡ καταιγὶς κατέστη τοσοῦτον σφοδρὰ καὶ ἡ χιῶν ἐπιπτε τοσοῦτον πυκνὴ, ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ καταφύγωσιν ὑπὸ τὸ προστέγειον τῆς θύρας βυρσοδεψείου. Χωρὶς νὰ παραλείψωσι τὸ καθήκον αὐτῶν ἠδύνατο νὰ παραμείνωσιν ἐκεῖ μέχρις οὗ ἡ καταιγὶς ἤθελε κοπάσει, διότι φανὸς ἐφώτιζε τὴν ἐκεῖ σχηματιζομένην τριόδον, διὰ τῆς διασταυρώσεως τριῶν ἢ τεσσάρων ὁδῶν, οὐδεὶς δὲ διερχόμενος ἐκείθεν ἠδύνατο νὰ διαφύγῃ τὴν ἀγρυπνον ἐπισκόπῃσιν αὐτῶν.

— Τί βρωμερὸς καιρὸς, εἶπεν ὁ γηραιότερος, ἀρχαῖος ὑπάλληλος τῆς δημοσίας ἀσφαλείας. Τέτοιο καιρὸ δὲν εἶδα ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ποῦ ἔτρεχα μετὰ τὸ ὀγδοηκοστὸν πρῶτον τῶν Ζουάβων εἰς τὰ βουνὰ τῆς Καβουλίας. Καὶ συλλογίζομαι ὅτι ἔχομε ἀκόμη νὰ τριγυρᾶμε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τέσσαρες ὀλόκληραις ὥραις, χωρὶς νὰ ἴδωμε τοῦλάχιστον τὴν ἀκρὴ τῆς μύτης ἐνὸς ἀνθρώπου.

— Αὐτὸ εἶνε βέβαιον. Οἱ πολῖται ἐπλάγιασαν, καὶ οἱ κλέπται προτιμοῦν τὴν ἀνάπαυσιν παρὰ νὰ ἐργάζωνται μ' αὐτὸν τὸν καιρὸ, τώρα μάλιστα ὅπου δουλεύει καὶ τὸ τσεκουρί...

— Μάλιστα τσεκουρί μετὰ πάγον, ἀπεκρίθη ὁ ἕτερος, ὅστις, ἀνήκων εἰς τὴν νέαν σχολὴν, ἠρέσκετο νὰ εὐφυολογῇ.

Ἦτοιμάζετο ἀναμφιβόλως νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς εὐφυολογίας του, ὅτε ὀρθρῶν ὅτερος αὐτοῦ σύντροφος τὸν ἐκίνησε διὰ τοῦ ἀγκῶνος. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κορβισάρ, πρὸς τὸ μέρος τοῦ βουλεβάρτου Ἀραγῶ, ἠκούετο βηματισμὸς ἀποσβεννύμενος ἐν τῇ χιῶνι, ἀλλ' ἐν τούτοις ἀκρῶντως εὐκρινῆς δι' ἀκοὴν ἐξησηκμημένην, ὅπως ἡ τῶν δύο ἀστynomικῶν κλητῆρων. Διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, καὶ ἐκ συνηθείας, ἦν ἀπέκτησαν ἐν τῇ ἐξασκίσει τοῦ ἐπαγγέλματος, συνεσπίχθησαν πρὸς τὸν τοῖχον τοῦ ἐργοστασίου καὶ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ περιέμενον, ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοὶ, τὴν διάβασιν τοῦ περιφερομένου εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, παρὰ τὴν προκεχωρηκυῖαν ὥραν καὶ τὴν καταιγίδα.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς, εἶδον διερχόμενον ἀνθρωπον, ὅστις διηυθύνετο πρὸς τὸ βουλεβάρτον τῆς Ἰταλίας, μετὰ κεκυφύαν κε-

φαλήν, με τὸ περιλαίμιον τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ ἀνυψωμένον μέχρι τῶν ὠτων καὶ μετὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν θυλακίων. Ὁ βραδύνας οὗτος διαβάτης ἔφερεν εὐρὺν μανδύαν καὶ πῖλον ὑψηλόν. Ὁ βηματισμὸς αὐτοῦ ἦτο κανονικός, οὔτε βραδὺς οὔτε ταχύς, ὅπως ἀστοῦ, ὃν κατέλαβεν ἡ κακοκαίρια, καὶ ὅστις ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκίαν του χωρὶς νὰ σπεύδῃ, διότι δὲν ἀγαπᾷ νὰ τρέχῃ.

Οὐδέν, ἔν τε τῇ ἐνδυμασίᾳ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ αὐτοῦ, ἐδικαιολογεῖ τὴν ἐπέμβασιν τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων, οἵτινες καὶ ἀφῆκαν αὐτὸν ν' ἀπομακρυνθῇ.

— Νὰ ἕνας, ποῦ ἀγαπᾷ τὴν δροσίᾳ, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ νεώτερος.

— Σιωπή, δὲν εἶνε μόνος του, ἐτονηθόρυσεν ὁ ἀπόμαχος.

Πράγματι, ὅπισθεν αὐτῶν ἀντήχει ἕτερος βηματισμὸς βαρύτερος καὶ ἡχηρότερος, βηματισμὸς ἀνθρώπου φέροντος χονδρὰ καὶ μετὰ πέταλα πέδιλα.

Ὁ πρῶτος διαβάτης ἐξηκολούθει ἡσύχως τὸν δρόμον του. Ὁ δεῦτερος εἶχεν ἤδη διέλθῃ τὴν γωνίαν τῆς τριόδου, ἐβάδιζε δὲ στηριζόμενος ἐπὶ ράβδου, καὶ κεκλιμένος ὑπὸ τὸ βάρος κιβωτίου, ὅπερ ἔφερεν ἐπὶ τῆς ράχεις. Ὁμοίᾳζε πολὺ πρὸς ὀδοθεράποντα, ἀλλ' οἱ ἐντιμοὶ ἐντολοδόχοι, οἵτινες σταθμεύουσιν εἰς τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν, φέροντες τὰ ἀρπάγια αὐτῶν, δὲν συνειθίζουσι ποσῶς νὰ ἐργάζωνται τόσον ἀργά, ἐκεῖνοι δὲ οἵτινες ἐκτελοῦσι τὴν ὑπηρεσίαν τῶν σιδηροδρομικῶν σταθμῶν, δὲν ἀρχοῦνται τοῦ ἔργου αὐτῶν εἰμὴ μετὰ τὴν ἀφίξιν τῶν ἀμαξοστοιχιῶν, ἤτοι τὴν τετάρτην τῆς πρωίας.

Ὁ ἀχθοφόρος οὗτος ἠδύνατο, καὶ δικαίως, νὰ φανῇ ὑποπτος εἰς τοὺς φύλακας τῶν Παρισίων, καθόσον μᾶλλον, κατὰ τὸν χειμῶνα ἐκεῖνον, οἱ κλέπται, οἱ ἔχοντες τὴν εἰδικότητα ν' ἀπογυμνώσῃ τὰς μετὰ ἀποσκευὰς ἀμάξας ἢ φορεῖα, εἰργάζοντο μετὰ ζήλου. Οἱ κλέπται οὗτοι περιφέρονται ἀνά τὰς ὁδοὺς, καὶ ὅταν ἴδωσιν ἀμαξὴν ἐγκαταλειμμένην ὑπὸ τοῦ ὀδηγοῦ αὐτῆς, φορτόνονται δέμα ἢ κιβώτιον καὶ ἀπέρχονται ἡσύχως.

— Ὁ πολίτης αὐτὸς μοῦ φαίνεται ὅτι ἀγόρασε τὴν κάσπα ὅπου βαστᾷ ἀπὸ τὸ Πανηγύρι τῆς Ἀρπαγῆς, εἶπεν ὁ πρῶν Ζουάβος. Πᾶμε νὰ τοῦ εἰποῦμε δυὸ λέξεις. Ὁ δρόμος θὰ μᾶς ὠφελήσῃ λιγάκι.

Καὶ ἐξελθὼν ταχέως τῆς κρύπτης του, προέβη μετὰ τοῦ συντρόφου αὐτοῦ καὶ ἔφραξε τὴν διάβασιν τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ φέροντος τὸ κιβώτιον.

— Ποῦ πηγαίνω; ἔτσι, πλληκάρη μου; ἠρώτησεν αὐτὸν θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ περιλαίμιου του.

Ὁ ἀνθρώπος ἐσταμάτησε πάραυτα, ὑψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησε μετ' ἐκπληξέως τοὺς φύλακας, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφερε λέξιν.

— Καὶ τί ἔχει μέσα ἡ κασέλα σου; ἐπανελάβεν ὁ γηραιὸς στρατιώτης. Τὸ σκευοφυλάκιο τῆς γυναίκας σου ἢ τὸ δικό σου; Τότε μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι καλὰ νοικοκυρεμένος, ἀφοῦ βαστᾷς 'στὴ

ράχι σου πράγματα ποῦ ἀξίζουν τοῦλάχιστον ἑκατὸ πενήντα λίραις.

Ὁ ἀχθοφόρος εἶχε στηριχθῆ ἐπὶ τῆς ράβδου του καὶ ἐξηκολούθει νὰ σιωπᾷ. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἕτερον, τὸν προηγούμενον αὐτοῦ κατὰ τινὰς στιγμὰς, θὰ ἤκουσε βεβαίως μακρόθεν τὴν ἡχηρὰν φωνὴν τοῦ ἀστυνομικοῦ κλητῆρος καὶ ἐφοβήθη, διότι ἔφυγε δρομαίως. Οἱ κλητῆρες, ἀπησχολημένοι μετὰ τὸν ἀχθοφόρον καὶ τὸ φορτίον αὐτοῦ, ὅπερ ἐφαίνετο αὐτοῖς καλὴ ἄγρυ, οὐδόλως ἐσκέφθησαν νὰ τρέξωσι πρὸς καταδίωξιν του.

— Φαίνεται πῶς θέλεις νὰ κάμῃς τὸν πονηρὸ, εἶπεν ὁ νεώτερος. Πᾶει καλὰ! Θὰ ἐξηγηθῆς εἰς τὸν σταθμὸ. Ὁ ἐνωμοτάρχης εἶνε ἱκανὸς νὰ σοῦ τραβήξῃ τὴν γλῶσσα.

Ὁ ἀχθοφόρος οὐδόλως ἐκινήθη, ἠδύνατο δὲ νὰ ὀρκισθῆ τις ὅτι οὐδὲν ἠνόνει. Ἠκολούθησεν, ἐν τούτοις, ἀνευ ἀντιστάσεως τοὺς δύο φύλακας, οἵτινες ἔλαβον αὐτὸν ἕκαστος ἐκ τοῦ βραχίονος, καὶ τὸν ὠδήγουν ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν τὸν κρότον τῶν ἐσπυραμένων βηματῶν τοῦ πρώτου διαβάτου διεδέχετο ὁ ἦχος ταχέως ἀπομακρυνομένης ἀμαξῆς.

Ὁ ἀστυνομικὸς σταθμὸς εὐρίσκετο ἐν τῇ παρόδῳ τῶν Γοβελίνων, πλησίον τοῦ ἐθνικοῦ ταπητουργείου, καὶ ἐχρειάσθη καιρὸς εἰς τοὺς κλητῆρας, ὅπως ὀδηγήσωσιν εἰς τὸν σταθμὸν τὸν συλληφθέντα, ὅστις δὲν ἐβάδιζε ταχέως, ἔνεκα τοῦ βάρους, ὅπερ ἔφερεν. Ἀφιχθέντες ὠθησαν αὐτὸν ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ἔνθα πέντε ἢ ἕξ τῶν συντρόφων αὐτῶν ἐκοιμῶντο ἐπὶ τῆς στρατιωτικῆς κλίνης των, ἢ ἐθερμαίνοντο παρὰ τὴν ἐστίαν, καὶ ἐβοήθησαν αὐτὸν νὰ καταβιάσῃ τὸ κιβώτιον, ὅπερ ἐκεῖνος ἔπραξε προθύμως, διατηρῶν ὅμως πάντοτε τὴν ἀπάθειαν καὶ τὴν σιωπὴν του.

— Τί μοῦ φέρετ' ἐκεῖ; ἠρώτησεν ὁ ἐνωμοτάρχης, ὅστις συνέταττεν ἔκθεσιν ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς τραπέζης.

— Ἐνα κατεργάρη, τὸν ὁποῖον ἐπίασαμε φορτωμένον μετ' αὐτὴν τὴν κασέλα· θὰ τὴν ἔκλεψε βέβαια εἰς τὸν σταθμὸ τοῦ Ὀρλεάν, ἢ εἰς κανένα ἄλλο μέρος, ἀπεκρίθη ὁ νεώτερος τῶν δύο κλητῆρων. Τὸν ἠρώτησαμε, ἀλλὰ κάμνει ὅτι δὲν ἐννοεῖ, καὶ δὲν ἀπαντᾷ.

— Θὰ τοῦ λύσωμε τὴν γλῶσσα, εἶπεν ὁ σταθμαρχὸς ἐγειρόμενος.

Ὁ παραδόξος ὀδοθεράπων, ὃν ἤτοιμάζετο νὰ ἐξετάσῃ, ἦτο ὑψηλὸς καὶ ρωμαλέος νεανίας, μόλις εἰκοσαέτης, εἶχε δὲ φυσιολογίαν ἀρκεύοντως συμπαθῆ. Ἐφόρει μάλλινον ἐπιχιτώνιον καὶ περισκελίδα ἐκ ραβδωτοῦ βελούδου, ὁμοίᾳζε δὲ μᾶλλον πρὸς ἀγρότην ἢ πρὸς Παρισινόν.

— Ἐμπρός! εἶπεν αὐτῷ ἀποτόμως ὁ ἐνωμοτάρχης, δὲν εἶνε καιρὸς νὰ παίζωμε κωμῳδίαν. Ἐξηγήσου ἀμέσως ἢ σὲ προφυλακίζω, ἕως ὅτου σὲ στείλω εἰς τὸ κρατητήριον.

Ὁ πρὸς ὃν ἀπηυθύνετο ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὠτων αὐτοῦ.

— Θέλεις νὰ μοῦ πουλήσῃς ὅτι εἶσαι κουφός; Φύλαξε τὰς προσποιήσεις αὐτὰς διὰ τὴν ἀνάκρισι, καὶ πῆγαινε νὰ κοιμηθῆς στὸ φρέσκο, ἀφοῦ προτιμᾷς αὐτὸ παρὰ νὰ ὁμιλήσῃς.

Ὁ ἐπίμονος νεανίας οὐδόλως ἐφάνη συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, χωρὶς δὲ νὰ δεῖξη τὴν ἐλαχίστην ἐκπληξιν, ἀφέθη νὰ τὸν κλείσουν ἐντὸς τῆς στενῆς καὶ σκοτεινῆς εἰρκτῆς, ἔνθα ἐγκλείουν προσωρινῶς τοὺς συλλαμβανόμενους.

— Τώρα, σεῖς οἱ ἄλλοι, ἐπανελάβεν ὁ σταθμαρχὸς, ἀνοίξατέ μου τὸ κιβώτιον, διὰ νὰ ἴδῶ, πρὶν κάμω τὴν ἔκθεσί μου, τί ἔκλεψεν αὐτὸς ὁ παστρικός.

Τὸ κιβώτιον ἦτο κεκλεισμένον διὰ κλειθροῦ, ὅπερ διὰ σφυρίου καὶ σμίλης ἔθραυσεν ἐν τῷ ἄμα ὁ γέρον ἀστυνομικὸς κλητῆρ.

Μόλις ἀνήγειρε τὸ κάλυμμα τοῦ κιβωτίου, ἀφῆκε φωνὴν φρίκης. Ἐντὸς τοῦ κιβωτίου εὐρίσκετο τὸ πτώμα γυναικός!

B'

Καὶ αὐτὸς ὁ ἐνωμοτάρχης, καὶ τοὶ εἰθισμένοι νὰ βλέπῃ συγκινητικὰ θεάματα, καὶ τοὶ παρευρεθεὶς πλειστάκις εἰς ἀπαισίας ἀνακαλύψεις, ὠχρίασε καὶ ὀπισθοχώρησεν. Οἱ ἐν τῷ σταθμῷ, μᾶλλον αὐτοῦ συγκινηθέντες, περιεκύκλωσαν ἐξεστηκότες τὸ ἠνεφωμένον κιβώτιον, ὃ δὲ κλητῆρ, ὅστις συνέλαβε τὸν ὀδοθεράποντα, καὶ ὅστις ἔθραυσε τὸ κλειθρον, ἀνέκραζεν ἐγειρόμενος:

— ὦ! τὸν ἄθλιον! Τὸν ἔπαιρνα διὰ κλέπτῃν, καὶ αὐτὸς εἶνε δολοφόνος.

Οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ἐγγίσῃ τὸ πτώμα.

Ἦτο πτώμα γυναικός, ἐξαισίας καλλονῆς, ἐνδεδυμένης ἐπιχιτώνιον ἐκ λευκῆς μεταξῆς κεκοσμημένον διὰ πολυτελεῶν τριχάπτων.

Ἡ ὠχρότης τοῦ θανάτου δὲν εἶχεν ἀλλοιώσει ἔτι τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῆς. Αἱ χεῖρές της, ἐσταυρωμέναι ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐκράτουν ἀκόμη ἐρυθρὰν καμέλιαν· θὰ ἔλεγε δὲ τις ὅτι τὰ μόλις ἠνεφωμένα χεῖλη αὐτῆς ἦσαν ἔτοιμα νὰ ὁμιλήσωσι.

— Θὰ ἔκαμνε κανεὶς ὄρκιον πῶς κοιμᾶται, εἶπεν ὁ ἥττον τῶν ἄλλων συγκινηθέντων κλητῆρ.

— Κοιμᾶται τὸν αἰώνιον ὕπνον, ἀπεκρίθη ἕτερος. Ἄ! Ἐκτύπησαν γερά! . . . τὴν ἐφόνευσαν μετὰ καὶ νὰ . . . Ἄφησαν τὸν λαζὸ μέσα της.

Ὁ ἐνωμοτάρχης ἐκυψε βιαίως καὶ εἶδεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς διακοσμήσεως τῶν τριχάπτων τὴν ἐλεφαντίνην λαβὴν ἐγχειριδίου. Τὸ κτύπημα κατηνέχθη ἐπὶ τοῦ στήθους, παρὰ τὴν καρδιακὴν χώραν, διὰ χειρὸς ἀσφαλούς καὶ μετ' ἀνηκούστου ὀρμῆς. Τὸ φονικὸν ὄπλον εἶχεν εἰσδύσει μέχρι λαβίδος, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχον ἀποσύρει αὐτὸ, τὸ αἷμα δὲν εἶχε σχεδὸν ρεύσει. Μόλις ὀλίγα κηλίδες ἐρυθραὶ ἐρρῦπαινον τὸ ὕψωμα τοῦ ἐπιχιτωνίου, οὔτινος αἱ πτυχαὶ οὐδόλως εἶχον κινήθῃ.

— Δὲν ἀπορῶ ἄλλο διατί ὁ ἄθλιος

αὐτὸς δὲν ἤθελε ν' ἀπαντήσῃ, ἀνέκραζεν ὁ πρῶτος Ζουάβος. Εἶχε βέβαια τὸν λόγον τοῦ διὰ νὰ σιωπᾷ, ἀλλὰ θὰ τὸν ἀναγκάσωμεν ἔσθ' ὀλίγον νὰ ὁμιλήσῃ, ὅταν τὸν βάλωμεν ἐμπρὸς στὸ πτώμα. Τὸ γρηγορώτερον εἶνε τὸ καλλίτερον, καὶ πηγαίνω νὰ τὸν βγάλω ἀπὸ τὴν φυλακὴν.

— Μὴ κάμῃς τίποτε, εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης. Ἡ ὑπόθεσις εἶνε πολὺ σοβαρά, καὶ δὲν ἀναλαμβάνω καμμίαν εὐθύνην, οὔτε διὰ ν' ἀντιπραστήσῃ τὸν δολοφόνον μὲ τὸ πτώμα. Τοῦτο ἀφορᾷ τοὺς ἀνωτέρους μου καὶ δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ μὲ λούσουσιν, διότι ἐπεμβήκα εἰς τὰ χρέη των. Κάμε μου τὴν χάριν νὰ κλείσῃς πάλιν τὴν κασέλαν καὶ νὰ τὴν βάλῃς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ἐνας ἀπὸ σὰς ἄς τρέξῃ γρήγορα εἰς τὴν Διεύθυνσιν, καὶ ἕνας ἄλλος εἰς τὸν ὑπαστυνόμον τοῦ τμήματος. Εἰδοποιήσατε παντοῦ ὅτι ἐπιτάσκει τὸν φονέα, ὅτι ἡ κασέλα εἶνε ὅπως τὴν εὐρήκαμε, ὅτι τὴν ἀνοίξαμε καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐνεργήσῃ τίποτε πρὶν νὰ ἔλθῃ ὁ Διευθυντής.

Αἱ συνέται τοῦ ἐνωμοτάρχου διαταγαὶ ἐξετελέσθησαν μετὰ τῆς ταχύτητος καὶ τῆς ὑπακοῆς, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ ἰδιόζον χαρακτηριστικὸν ἀρχαίων στρατιωτικῶν, εἰθισμένων εἰς τὴν πειθαρχίαν. Τὸ πένθιμον κιβώτιον ἐτοποθετήθη παρὰ τὸν τοῖχον, οὐδεὶς δ' ἐπεχείρησε πλέον νὰ κατακλιθῇ ἐπὶ τῆς στρατιωτικῆς κλίνης του.

Κατὰ τύχην τὴν νύκτα ἐκείνην δὲν ὑπῆρχον ἐν τῇ εἰρκτῇ τοῦ σταθμοῦ οὔτε τυχοδιώκται, οὔτε μέθυσοι. Ἐπιπτε τόση χιών, ὥστε ἅπαν τὸ σύνθημα τοῦτο τῆς ἀστυνομίας θήραμα δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐξέλθῃ. Τὸ δριμύ ψῦχος εἶχε καθαρῶς τὰς ὁδοὺς. Εἰς τὸν σταθμὸν δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος δεσμώτης, εἰμὴ μόνον ὁ ἄθλιος, ὃν εἶχον συλλάβει μεταφέροντα τὸ πτώμα, ὃ δὲ σταθμάρχης, προβλέπων ὅτι οἱ ἀρχηγοὶ του θὰ προέβαινον ἐπὶ τοποῦ εἰς τὰς πρώτας ἀνακρίσεις, ἐσύστησεν εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν νὰ ἀποστέλωσιν εἰς τοὺς ἄλλους σταθμοὺς, ὅσους αἱ περιπολικοὶ ἤθελον συλλάβει καὶ ὀδηγήσει ἐκεῖ.

Ἀπητήτο χρόνος μέχρις οὐ οἱ ἀποσταλέντες κλητῆρες φθάσωσιν εἰς τὴν Κεντρικὴν Διεύθυνσιν, ἣτις ἐμελλε νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ὑποθέσεως, τὸν χρόνον δὲ τοῦτον κατηνάλωσεν ὁ ἐνωμοτάρχης συντάττων ἑκθεσιν ἐπὶ τῆς παραδόξου ταύτης ἄγρας, μηδὲως προκλείψας νὰ ἐξάρῃ τὴν ἰκανότητα τῶν δύο κλητῆρων του, οἵτινες προέβησαν εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ δολοφόνου, ἄνευ ἐτέρως ἐνδείξεως ἢ ὅτι μετέφερε κιβώτιον εἰς ἀκατάλληλον ὄραν.

Οἱ ἰκανοὶ οὗτοι ἄνδρες ἐφάνοντο μᾶλλον τεθλιμμένοι ἢ υπερῆρκοι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῶν ταύτην, ἣ δὲ φοικῶδης εἰκῶν, ἣς ὑπῆρξεν θεαταί, ἀφῆρσεν ἐκ τοῦ ἀστυνομικοῦ σταθμοῦ πᾶσαν εὐθυμίαν. Οὐδεὶς ἐπρόφερε λέξιν, οὐδεὶς δ' ἐτόλμα ν' ἀνάψῃ τὴν καπνοσύριγγά του ἐγγὺς τοῦ πτώματος τῆς δολοφονηθείσης γυναικός.

— Ἄς ἰάγῃ κανεὶς ἀπὸ σὰς νὰ παρατηρήσῃ τί κάμνει ὁ φυλακισμένος, εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης, μετὰ μακρὰν σιωπὴν. Φαίνεται πονηρὸς κακοῦργος, καὶ δὲν εἶνε διόλου παράδοξον, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸ κακούργδικεῖον καὶ τὴν Ροκέταν!, νὰ ζητήσῃ νὰ σπᾷ τὸ κεφάλι του εἰς τὸν τοῖχον. Διάβολε! Ἄν συμβῇ τίποτε ἀπ' αὐτὰ θὰ φάγω αὐστηρὰς ἐπιπλήξεις. Εἰδοποιήσατέ με τί κάμνει καὶ ἂν ἐννοήσετε ὅτι προετοιμάζει κανένα ἀπονενομημένον κίνημα, δώσατέ μου εἰδήσιν διὰ νὰ τοῦ στείλω φρουρὸν.

Ἡ εἰρκτὴ ἐχωρίζετο τοῦ σταθμοῦ διὰ τινος διαδρόμου, ὥστε οἱ δεσμῶται δὲν ἠδύνατο ν' ἀκούωσιν, ὅτι ἔλεγον οἱ περὶ τὴν ἐστίαν. Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων λεπτῶν ὁ πρὸς κατόπτευσιν ἀπελθὼν κλητῆρ ἐπανῆλθε χειρονομῶν καὶ πορφυροῦς ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Ξεύρετε, ἀνέκραξε, πῶς περνᾷ τὸν καιρὸν τοῦ ὁ κακοῦργος! Ὅχι! δὲν θὰ ἠμπορέσετε ποτὲ νὰ τὸ μαντεύσετε. Ἐπλάγχασε κατὰ γῆς, καὶ κοιμάται σὺν γουροῦνι.

— Ἡ προσποιεῖται ὅτι κοιμάται.

— Ὅχι, κοιμάται μὲ τὰ σωστά του, ὁ ἀφιλότιμος, καὶ ροχαλιάζει τόσο δυνατὰ, ὥστε τὰ τζάμια τῶν παραθυριῶν τρέμουν. Τὸν ἐκούνησα, ἀνοίξε τὸ ἕνα τοῦ μάτι, ἐμούγκρισε καὶ ἀποκοιμήθηκε πάλι.

— Μὲ τὸ κρῦν ποῦ κάμνει; χωρὶς φωτιᾶ! ἐπάνω στὴν ξερὴ πέτρα! βέβαια, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε πολὺ κουρασμένος.

— Καὶ δὲν θὰ τὸν κεντᾷ περισσότερο ἢ συνειδησίς του ἀπὸ μίαν γάτα, ἢ ὅποια καταπίνει ποντικόν.

— Ἀδιάφορον, κάθε τέταρτον θὰ πηγαίνετε νὰ βλέπετε ἂν ἐξύπνησεν.

Εὐνόητον εἶνε ὅτι οἱ φύλακες τῶν Παρισίων συνεμorfώθησαν κατὰ γράμμα πρὸς τὴν διαταγὴν τοῦ ἀρχηγῶν των, καθόσον μᾶλλον εἶχον συλλάβει διὰ τὸν κακοῦργον δικαίαν ἀγανάκτησιν. Περιπλέον, ἐθεώρουν τὴν σύλληψιν ἐκείνην ὡς πρᾶξιν ἣτις περιεποιεῖ αὐτοῖς τιμὴν, διὰ τοῦτο θὰ ὑπεβάλλοντο προθύμως εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ φυλάττωσιν αὐτὸν ἐπὶ νύκτας καὶ ἡμέρας, χωρὶς νὰ κοιμηθῶσι, παρὰ νὰ τὸν ἀφήσωσι ν' ἀποδράσῃ ἢ ν' αὐτοκτονήσῃ.

Ἐν τούτοις, ὁ φυλακισμένος ἐξηκολούθει νὰ κοιμάται, ὅπως κοιμάται τις ἐν εἰκοσαετῇ ἡλικίᾳ, καὶ ὅπως δὲν κοιμάται συνήθως, ἂν ἔτι ἔχη τὴν συνειδήσιν καθαρὰν. Ἐκοιμάτο ὕπνον βαθύν ὅτε ἔφθασεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας συνοδευόμενος ὑπ' ἑνὸς ἀξιωματικοῦ τῆς χωροφυλακῆς καὶ ἑνὸς ἰατροῦ. Ὁ ὑπαστυνόμος τῆς περιφερείας, ἀπησχολημένος εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ τμήματος, πρὸς ἀνακάλυψιν ἐτέρου κοινοτέρου κακούργηματος, δὲν εὐρίσκετο ἐν τῇ οἰκίᾳ του ὅταν ὁ ἀποσταλεὶς κλητῆρ ἐπορεύθη ἔνχ τὸν εἰδοποίησιν.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ τὸν ἐνωμοτάρχην.

Ἦκουσε μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὴν

1. Πλατεῖα ἔθνα ἐκτελοῦνται ἐν Παρίσις αἱ θαυατικά ποινά.

ἀφήγησιν τῶν γεγονότων καὶ τὴν περιληπτικὴν περιγραφὴν τοῦ ἐν τῷ κιβώτιῳ περιεχομένου. Ἡ πρώτη του ἐρώτησις ἦτο:

— Ὁ ἄνθρωπος εἶδε τὸ πτώμα;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ ἐνωμοτάρχης. Ἐσκέφθη ὅτι αὐτὸ ἠμποροῦσε νὰ βλάψῃ τὴν ἀνάκρισιν.

— Σὰς ἐπιδοκιμάζω. Ἐνεργήσατε μετὰ συνέσεως, καὶ ἡ σύνεσις, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶνε νοημοσύνη. Θὰ ἦτο κανονικώτερον νὰ ἠνοιγέτο τὸ κιβώτιον ἐπὶ παρουσίᾳ ἑνὸς δικαστοῦ, ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ἐπεριμένετε τὴν ἀφίξιν τοῦ ἀστυνόμου, μὰς ἐκάματε νὰ κερδίσωμεν καιρὸν πολύτιμον. Σὰς ἀπευθύνω διὰ τοῦτο τὰ συγχαρητήρια μου. Εἰπέτε νὰ φέρουν τὸ κιβώτιον.

Καθ' ὃν καιρὸν δύο ἄνδρες ἐκόμιζον αὐτὸ ἐκ τοῦ μέρους ὅπου τὸ εἶχον τοποθετήσει, ὁ ἀρχηγὸς ἐπανάλαβεν:

— Εἰσθε βέβαιοι ὅτι ὁ ἔνοχος δὲν δύναται νὰ μὰς ἀκούσῃ;

— Βεβαίωτατος.

— Ἀξιόλογα, διότι δὲν διδῶ πολλὴν πίστιν εἰς τὴν κωφότητά του... Ἄ! ἰδοὺ τὸ κιβώτιον... Ἀγαπητέ μοι ἱατρέ, ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀναλάβετε τὰ χρέη σας. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ἐξέτασις τοῦ περιεχομένου εἶνε τῆς δικαιοδοσίας μου, εἰς ἐμὲ ἀνήκει νὰ προβῶ πρώτος.

Καὶ γονυπετήσας ἔνα ἴδη ἐγγύτερον τὰς λεπτομερείας, ἄς παρουσίαζε τὸ πένθιμον κιβώτιον,

— Τοῦτο, εἶπε, δὲν εἶνε κιβώτιον κατασκευασθὲν ἐξεπίτηδες ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς φέρετρον. Εἶνε ὄρατον καὶ κομψόν ὀδοιπορικόν κιβώτιον μὲ δερματίνην διασκευὴν... Θὰ ἐκόστισε μάλιστα πολὺ ἀκριβᾶ, ἀποδείξῃς ὅτι τὸ θῦμα δὲν ἀνήκει εἰς ἐνδεὴ τάξιν, ἀναμφιβόλως... Ναι, εἶνε κιβώτιον, κατασκευασθὲν διὰ νὰ περικλείῃ πλουσίους στολισμούς... Αἱ γυναῖκες φοροῦσιν ἐσθῆτας τόσο μακράς, ὥστε δύναται νὰ πλαγιασῶσιν ἐντὸς τῶν κιβωτίων, ὅπου τὰς φυλάττουσιν... Οὐδὲν ἀρχικὸν γράμμα ἐπὶ τοῦ καλύμματος... Ἄ! ὑπῆρχε χαλκίνη πλάξ, τὴν ὅποιαν ἀφῆρσεν, διότι ἔφερε τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἰδιοκτῆτου... Ὅσον διὰ τὴν κατασκευὴν, εἶνε ἀγγλική... ἢ ἀμερικανική... Εἰς τὴν Γαλλίαν δὲν ἐργάζονται κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο... Ἐνδείξῃς ἐξαιρέτως κατόπιν... Πρὸς τὸ πρῶτον εἶδον ὅ,τι ἐπεθύμουν. Προσέλθετε, ἱατρέ, εἶνε ἡ σειρὰ σας.

Ὁ ἱατρὸς ἠνέφξε τὸ κιβώτιον καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως, ὅπερ ὅμως δὲν ἐπανάλαβεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, καίτοι ἡ ἐκπλήξις καὶ αὐτοῦ ἦτο μέγιστη. Περιορίσθη μόνον νὰ εἴπῃ:

— Ἐὰν θέλετε νὰ μὲ ἀκούσετε, πρέπει ν' ἀρκεσθῆτε μόνον εἰς τὸ νὰ βεβαιώσετε τὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου καὶ τὴν θέσιν τοῦ πτώματος. Τὴν ἐργασίαν σας δύνασθε νὰ συμπληρώσετε εἰς τὴν Μόργην!, ὅπου θέλω διατάξει νὰ μετα-

1. Ἡ Μόργα εἶνε οἰκοδόμημα παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα ἐν Παρίσις, ἐν ᾧ ἐκτέθουσι ὅσους εὐρωσι φονεμένους, ἀγνώστου διαμονῆς.

κομισθῆ τὸ κιβώτιον ὅπως εὐρίσκεται.

— Τοῦτο βεβαίως εἶνε τὸ προτιμότερον· ἐδῶ μόνον μικρὰν ἐξέτασιν ἔχω νὰ κάμω, εἶπεν ὁ ἰατρός ἀπομακρύνων μετὰ προσοχῆς τὰ τρίχαπτα, ἅτινα ἐκάλυπτον τὴν πληγὴν. Τὸ θῦμα εἶχε κτυπηθῆ ἐξ ἀπροόπτου. . . πιθανῶς ἐνῶ ἐκοιμάτο. . . διότι ἡ φυσιογνωμία του εἶνε ἡρεμος. . . Ὁ δολοφόνος θὰ ἐξέλεξεν ἐν ἀνέσει τὴν θέσιν. . . Ἰδέτε! ἡ λεπίς εἰσῆλθε μεταξὺ τῆς πέμπτης καὶ τῆς ἕκτης πλευρᾶς. . . καὶ μέχρι λαβῆς. . . τὸ ἐγγχειρίδιον διεπέρασε παιγνιόχαρτον καὶ καθήλωσεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ θύματος.

— Παιγνιόχαρτον!

— Ναί, μὰ τὴν πίστιν μου! τὴν δάμαν τῆς πίκας.

Γ'

Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην δῆλων φρίκη κατέλαβε τοὺς παρестῶτας, οἱ δὲ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες, οἵτινες εἶχον παραμερίσει χάριν σεβασμοῦ, ἐπλησίασαν πάραυτα ὅπως βεβαιωθῶσιν ἰδίους ὀφθαλμοῖς περὶ τῆς ἀπιστεύτου ἀνακαλύψεως, ἢ ὁ ἰατρός ἔκαμεν ἐπὶ τοῦ δυστήνου τούτου πτώματος. Ἡ περιέργεια τῶν καλῶν τούτων ἀνθρώπων ἐξηγεῖτο ἄλλως τε, διότι δὲν εἶνε πρᾶγμα σύνηθες νὰ εὐρεθῆ δάμα πίκας καθηλωμένη ἐπὶ τῆς καρδίας γυναικὸς τρωθείσης δι' ἐγγχειρίδιον. Οἱ δολοφόνου δὲν συνειθίζουσι ποσῶς νὰ υπογράφωσιν οὕτω τὰς αἰμοσταγεῖς πράξεις αὐτῶν, νὰ θέτωσιν ἐπὶ τοῦ θύματος των εἶδος σημείου τοῦ ἐργοστασίου, οὕτως εἶπεῖν, οὔτε νὰ καταγίνωνται εἰς φρικῶδεις ἀστεϊσμούς, μᾶλλον ἐπικινδύνους δι' αὐτούς, διότι θὰ ἐχορήγουν ἐνδείξεις εἰς τὴν δικαιοσύνην.

Καὶ ἐν τούτοις τὸ πρᾶγμα εἶχεν οὕτως.

Ὁ ἀναίδης δολοφόνος εἶχε κτυπήσει τὸ θῦμα του, διὰ τοῦ παιγνιόχαρτου, λευκοῦ ἐκ τοῦ ὀπισθεν μέρους, παχέος καὶ ἔχοντος τὰς γωνίας κεχρωσμένας, ὅπως τὰ παιγνιόχαρτα, ἅτινα μεταχειρίζονται εἰς τὰς αἰθούσας καὶ εἰς τὰς λέσχας, διὰ τοῦτο οἱ παρестηκότες διηρωτῶντο ποία ἀρά γε νὰ ἦτο ἡ σημασία τῆς εἰρωνικῆς καὶ ἀγρίας ταύτης πράξεως.

— Πράγματι, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ἀφοῦ παρестήρησεν ἐκ τοῦ πλησίον. Διδάσκεται τις εἰς ὅλας τὰς ἡλικίας τῆς ζωῆς του. Ἐὰν μοι διηγοῦντο τοῦτο χθὲς τὸ ἐσπέρας, θὰ ἐνόμιζον ὅτι ἦτο ἐπιπόνησις ἐφημεριδογράφου. Εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ὑποχωρήσω εἰς τὴν πραγματικότητα, δηλῶ ὅμως ὅτι ἡ περίπτωσις αὕτη εἶνε ὅλως νέα. Τί φρονεῖτε περὶ τούτου, ἰατρέ;

— Ὑπὸ ἰατροδικαστικὴν ἐποψίν φρονῶ ὅτι τοῦτο εἶνε μεγαλύτερα ἀπόδειξις, ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἐφρονεθῆ ἐνῶ ἐκοιμάτο. Ἐπρεπε νὰ κοιμάται διὰ νὰ δυνηθῆ ὁ δολοφόνος νὰ καρφώσῃ ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς τοῦ παιγνιόχαρτου τοῦτο. . .

— Ἐκτός ἂν δὲν εἶχε πρότερον τρυπήσει τὸ παιγνιόχαρτον, τὸ ὅποιον, ἐν τοι-

αὕτη περιπτώσει, θὰ τοῦ ἐχρησίμευεν ὡς περικάλυμμα, ἵνα προφυλάξῃ τὴν ἀνάβλυσιν τοῦ αἵματος. . .

— Πράγματι. . . καὶ τοῦτο εἶνε πιθανόν. . .

— Θὰ ἐξετάσωμεν κατόπιν τὰς πιθανότητας, εἶπεν ἐγειρόμενος ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Δὲν πρέπει νὰ σπεύδῃ τις εἰς τὰς λεπτομερείας, ἐνῶ εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποθέσεως. Ἡ προκειμένη ὑπόθεσις θὰ κάμῃ κρότον, σὰς διαβεβαιῶ περὶ τούτου, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὴν διεξαγάγω μεθοδικῶς. Διορῶ ἀνυπερβλήτους δυσκολίας, ἀλλ' ἔχω πολυτίμους ἐνδείξεις. . . Τὸ παιγνιόχαρτον τοῦτο, φέρ' εἶπεῖν. . .

— Ἴσως τοῦτο ἐτέθη ἐκεῖ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ σὰς ἀποπλανήσῃ, εἶπεν ὁ ἰατρός, ὅστις ἐπεθύμει καὶ αὐτὸς νὰ φανῆ σκεπτικὸς.

— Ἐὰν ἀποπλανηθῶ, δὲν θὰ μείνω πολὺν καιρὸν εἰς τὴν πλάνην μου, ἐστὲ περὶ τούτου βέβαιος. Καὶ διὰ νὰ ἐργασθῶ ἐπὶ ἐδραίων βάσεων, θ' ἀρχίσω ἀπὸ τὴν ἀνάκρισιν τοῦ ὀδοθεράποντος, ὅστις πολὺ ὑποπεύομαι ὅτι εἶνε συνένοχος ἐλάχιστον λαβῶν μέρος. Ἐπαναθέσατε τὸ κιβώτιον τοῦτο ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκετο, καὶ ὑπάγετε νὰ μοὶ φέρετε τὸν ἄνθρωπον. Ἰατρέ, θὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν ἐξέτασιν σήμερον εἰς τὰς τρεῖς ὥρας εἰς τὴν Μόργην, εἰς τὴν αἰθούσαν τῶν αὐτοψιῶν.

— Πολὺ φοβοῦμαι μήπως ἡ ἐξέτασις αὕτη δὲν σὰς φωτίσῃ ἀρκούντως. Ἡ διορατικότης σας θὰ φωτίσῃ τὴν δικαιοσύνην περισσότερον τῆς ἐπιστήμης μου.

Τὸ κιβώτιον εἶχεν ἤδη ἐξαφανισθῆ ὑπὸ τὴν στρατιωτικὴν κλίνην καὶ ὁ ἀστυνόμος εἶχε καθῆσει πρὸ τῆς τραπέζης, ἐφ' ἧς ὁ ἐνωμοτάρχης συνέταττε τὰς ἐκθέσεις του.

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

Τὸ κατωτέρω καταχωριζόμενον διηγημάτιον, πληρὲς τρυφερότητος καὶ ἀφελείας, ἦτο ἀδύνατον, ἢ μᾶλλον ἀτοπον καὶ σχολαστικόν, ἂν μετεφράζετο εἰς τὴν καθαρῆουσαν. Ἐλπίζομεν ὅτι οἱ ἀναγνώσται τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» θὰ μᾶς δικαιώσωσιν.

CARLES RICHARD

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

Ἰαπωνικὸν διήγημα

Κοντὰ εἰς τὸν Ἱερὸ Ποταμὸ, ποῦ τρέχει εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Φούζι-Γιάμα (Ἐρυθροῦ Ὄρους) ἕνας μικρὸς βοσκὸς ποῦ ἐφύλαττε χρυσόψαρα, ἔπαιζε τὴν φλογέρα του ἕνα πρῶτ' ὁ μὲν ἐξήμερωσε καὶ ὁ οὐρανὸς ἦτο σκεπαμένος ἀπὸ σύννεφα.

Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν τρέφουν μὲ πολλὴν φροντίδα τὰ χρυσόψαρα μέσα εἰς τοὺς Ἱερῶς ποταμούς. Ὀλόκληρα δὲ κοπάδια ὀδηγεῖ ὁ φύλαξ μὲ τὸν ἦχον τῆς φλογέρας. Τὸ βράδυ τὰ ψάρια τρέχουν εἰς τὰς καλύβας των, κτισμένας ἀπὸ πορσελάνην, ἅμα ἀκούσουν ἕνα γνωστὸν σκοπὸν τῆς

φλογέρας ποῦ τοὺς παίζει ὁ μικρὸς βοσκός. Ἡ καλύβα τοῦ βοσκῶ τοῦτο ἦτον κτισμένη εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ἀπὸ ἰνδικὰ καλάμια. Ἐπάνω εἰς τὴν στέγην τῆς καλύβης ἐφύτρωναν οἱ κυανοὶ κρῖνοι, γύρω δὲ τριγύρω εἶχαν κάμει δάσος ἢ καμέλιας καὶ τὰ γιασεμιά. Καὶ ὁ τοῦτο ἔπερνούσε τὴν ἡμέρα του εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ καὶ ἔπαιζε μὲ τὴν φλογέρα του διαφόρους σκοποὺς μελωδικούς. Ἐπαιζε, καὶ τὰ χρυσοκόκκινα ψάρια ἔτρεχαν ὅπου ἀκουαν τὸν ἦχον τῆς φλογέρας του.

Καὶ τὰ ὠδηγοῦσε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν ποταμὸν. Καὶ τὰ ψάρια ἐπηδοῦσαν εἰς τὸν ἀφρὸ τοῦ νεροῦ διὰ νὰ ἀρπάξουν καμμίαν μύγαν.

Καὶ ἐπερνούσεν ἡ ὥρα ἕως τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὅπου ἐχανόταν ἡ κορυφή τοῦ Φούζι-Γιάμα καὶ ὁ τοῦτο ἐγύριζεν ὀπίσω πάλιν μὲ τὸ ποίμνιόν του ἀπὸ τὰ χρυσόψαρα, τὰ ὅποια ἔτρεχαν νὰ κρυφθοῦν εἰς τὴν φωλιάν των, ἐνῶ ἡ φλογέρα ἔπαιζε ἕνα γλυκύτατον σιγανὸν σκοπὸν.

* *

Ἐκεῖ εἰς τὸν Ἱερὸ Ποταμὸ ἐπήγαγεν νὰ παίξῃ καὶ μία μικρὴ βασιλοπούλα, ἢ Ἰζούνα, κόρη τοῦ διοικητοῦ, μόλις ἐνδεκα χρόνων. Τὸ χρῶμά της ἦτο παρόμοιον μὲ τοῦ λωτοῦ, τὰ χεῖλη της κοράλλινα καὶ τὰ μάτια της καστανά. Τὸ μεταξὺ τὸ φορεματάκι της ἦτο κεντημένο μὲ διάφορα φανταστικὰ πουλιά.

Ἐκαθότιον εἰς τὴν ὄχθην, ἔβγαζε τὰ πασοῦμιά της τὰ ἐλεφάντινα, ἄφινε τὰ ποδαράκια της νὰ παίζουν μὲ τὸ νερό, καὶ ἀκουε τὸν τοῦτο νὰ παίξῃ τὴν φλογέρα του.

— Βοσκόπουλο, τοῦ ἔλεγε, ὁ πατέρας μου μοῦ ἔφερε ἀπὸ τὴν Κίνα δύο μικρὰ πουλάκια ποῦ τραγοῦδον γλυκὰ-γλυκὰ, μὰ ἐμένα καλλίτερα μ' ἀρέσει τὸ τραγοῦδι τῆς φλογέρας σου.

Καὶ ὁ βοσκὸς ἔπαιζε, ἔπαιζε πάντα, καὶ τὰ ψάρια ἐμαζεύονταν ἐμπρὸς εἰς τὴν βασιλοπούλα.

Κάποτε ἡ Ἰζούνα ἐτραγοῦδοῦσε καὶ κείνη, ἐνῶ ὁ βοσκὸς ἔπαιζε τὴν φλογέρα του.

Τόσον πολὺ ὁ τοῦτο ἀγαποῦσε τὸν Ἱερὸ Ποταμὸ ὅσα δὲ θαυμάσια πρᾶγματα ἔβλεπε ἐκεῖ τὰ ἔδειχνε ἔπειτα καὶ εἰς τὴν Ἰζούνα.

Τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ μὲ τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλοῦ ἀνοικτὸ καὶ ἀλλοῦ βαθύτερον, καὶ μὲ τὰ ἄστρα ποῦ φαίνονται σπαρμένα μέσα εἰς τὸ νερὸ.

Κάποτε ἀνέβαιναν εἰς τὴν ἐπιφάνεια ἀναρίθμητα μαργαριτάρια ποῦ ἐχάνοντο εἰς τὸν ἕρα καὶ τὰ χρυσόψαρα ποῦ ἔτρεχαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐλαμποκοποῦσαν μὲ χαρὰ.

Τὰ μάτια τῆς βασιλοπούλας καὶ τοῦ βοσκῶ ἐβυθίζονταν εἰς τὰ σκοτεινὰ βᾶθη τοῦ ποταμοῦ, ὅπου ἐζητοῦσαν νὰ μαντεύσουν πρᾶγματα μυστηριώδη.

Καὶ τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ ἅμα ἐσιγότρεμε, τοὺς ἔδειχνε κόσμον ἄγνωστο, ὁ ὅ-

ποῖος ἔλαμπεν ὡς ἄστρον, ἄφρινεν αὐλάκια φωτεινά, καὶ πάλιν ἐχάνετο.

— Μικρὲ βοσκέ, ἔλεγεν ἡ Ἴζούνα, πόσον εὐτυχὴς θὰ ἦμουν, ἂν ἐζούσα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ποῦ εἶνε ὠραιότερος εἰς τὸ χρῶμα ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδῶ μέσα θὰ ἔχη ἄνθη μαργαριταρένια, βασιλοπούλαις ποῦ τρέχουν καθβάλα ἐπάνω εἰς τὰ ψάρια καὶ βοσκούς ποῦ τὸ τραγοῦδι τοὺς δὲν παύει ποτέ.

Καὶ ἡ Ἴζούνα μαγευμένη ἀπὸ τοῦ φεγγαριοῦ τὸ χρυσοκόκκινο φῶς ποῦ ἔβλεπε εἰς τὸ νερό, ἔσκυβε εἰς τὸν ποταμὸν περισσότερο, ὡσὰν νὰ τὴν ἔσυρε μιὰ ἀγνωστος δύναμις.

Τότε αἱ ὑπηρέτριαι ποῦ τὴν ἀκολουθοῦσαν διὰ νὰ τὴν βγάλουν ἀπὸ τὴν ἀφαιρέσι τῆς ἐκείνη, τὴν ἔπερναν καὶ ἐγύριζαν ὀπίσω, ἐνῶ ἡ φλογέρα τοῦ Τοῖκη σιγὰ σιγὰ ἔπαυε ν' ἀκούεται.

Καθ' ἡμέραν ὅμως ἡ βασιλοπούλα ἐπαρκαλοῦσε τὸν θεὸ Βούδα, νὰ τὴν πάρῃ εἰς τὸ γαλαζιο νερὸ τοῦ ποταμοῦ μαζί μὲ τὰ χρυσὰ ψάρια καὶ τὸ βοσκόν. ἔγραφε τὴν παράκλησί τῆς αὐτῆ εἰς ἓνα φύλλον χαρτί ἀπὸ ρίζι, τὸ ἔσχιζε κομματάκια κομματάκια καὶ ἔπειτα τὰ ἔβαζε ἐπάνω εἰς τὸ ριπίδι τῆς καὶ τὰ ἐτίναζε εἰς τὸν ἄερα διὰ νὰ υπάγῃ ψηλὰ εἰς τὸν παράδεισον.

Ἐνα βράδυ, ἡ Ἴζούνα ποῦ δὲν ἠμποροῦσε νὰ κοιμηθῇ, ἐπειδὴ ὁ νοῦς τῆς ἐγύριζε πάντα εἰς τὸν γαλαζιο ποταμὸν, ἔφυγε ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ πατέρα τῆς καὶ ἔτρεξε εἰς τὸ ποταμόν.

Ὁ Τοῖκη δὲν ἦτο ἐκεῖ. Ὅλα ἦσαν ἡσυχα γύρω τῆς καλύβης τοῦ βοσκοῦ.

Μέσα εἰς τὰ καλάμια ἐκοιμῶνταν οἱ πελαργοί, καθισμένοι εἰς τὸ ἓνα μόνον ποδάρι, καὶ μὲ τὸ κεφάλι χωσμένον ἀπὸ κάτω εἰς τὰ πτερά των.

Μακρὰ, ἐπάνω εἰς τὸ Φούζι-Γιάμα, οἱ ναοὶ τοῦ Βούδα ἔλαμπαν ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης, ἡ ὁποία ἐφαινόταν ὅλη μέσα εἰς τὸν ποταμόν.

Ἡ Ἴζούνα ἐπλησίασεν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ εἰς τὸν καθρέπτη τοῦ νεροῦ εἶδε τὸ ἄστρον, τὸ ὁποῖον τὴν ἐδίδαξε νὰ λατρεύῃ καὶ νὰ σέβεται.

Καὶ εἰς τὴν ἀρχὴ τὰ μάτια τῆς δὲν διέκριναν παρὰ σχήματα χωρὶς μορφή, ἔπειτα ὅμως εἶδε καλὰ βουνά, ποταμούς καὶ πόλεις. Ἐξάφνα ἡ σκηνὴ ἀλλάζει καὶ ἡ βασιλοπούλα βλέπει τότε εἰς τὴν λάμψι τῆς σελήνης ἓνα μεγάλο ναὸ ἀπὸ ἀσημι ὅπου εὐρισκόταν ἓνας μέγας Βούδας καὶ ἐκρατοῦσε εἰς τὰ χέρια του τὰ τριάντα δύο παιδιὰ του. Γύρω του ἔκαιε λιθάνι καὶ παρθένοι ἔπαιζαν διάφορα ὄργανα.

Καὶ εἰς τὴν σκάλα τοῦ ναοῦ ἡ Ἴζούνα εἶδε τὸν Τοῖκη ποῦ ἔπαιζε τὴν φλογέρα του, ἐνῶ ἡ μητέρα του τῆς ἔδινε νὰ πιῇ ἀπὸ τὸ ποτήρι ποῦ πίνουνε οἱ ἀρραβωνιασμένοι.

Ἡ βασιλοπούλα ἔσκυψε νὰ πιῇ καὶ ἔπεσε εἰς τὸν ποταμόν. Ἡ σελήνη ἐσκοτίσθηκε μίαν στιγμὴ καὶ ἔπειτα πάλι ἔλαμψε εἰς τὰ γαλαζία νερὰ ὅπου ἔ-

πεσεν ἡ Ἴζούνα διὰ νὰ μάθῃ τὰ μυστήρια των.

Ἐνας πελαργὸς ἐπέταξε μὲ λυπημένη φωνή. Καὶ τίποτ' ἄλλο.

* * *

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Τοῖκη εἶδε μὲ μεγάλη του λύπη πῶς δὲν ἦλθε ἡ βασιλοπούλα καὶ καθ' ἡμέρα τὴν ἐπερίμενε.

Τὸ βράδυ, ἅμα ἡ σελήνη ἐφάνηκε πάλι, ὁ βοσκὸς ἐκαθόταν κοντὰ εἰς τὴν ὄχθη καὶ ἄρχιζε νὰ παίξῃ ἓνα λυπηρὸ σκοπὸν, ποῦ ἐφάνερονε τὴν λύπη τοῦ Τοῖκη καὶ τὴν ἀχαριστίαν τῆς Ἴζούνα.

Κ' ἐνῶ ἔπαιζε, ἡ λάμψις τῆς σελήνης ἐσκοτίσθη καὶ ἓνα σχῆμα ἀόριστον ἐσηκώθη ἀπὸ τὸν ποταμόν, καθὼς οἱ ἄτμοι εἰς τὰς πεδιάδας τὰς νύκτας τοῦ φθινοπώρου.

Σὲ ἴλιγο ὅμως τὸ ἀόριστον σχῆμα ἐφάνηκε πῶς ἦτον ἡ βασιλοπούλα ἄσπρη, ἄσπρη μέσα εἰς τὸ σκότος. Τὸ πρόσωπὸ τῆς ἐγελοῦσε. Ἐκρατοῦσε εἰς τὸ ἓνα χέρι τὸν γαλαζιο λωτὸν ποῦ μόνον τὸ πνεῦμα ἅμα ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὸ σῶμα μπορεῖ νὰ εὔρη, καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἐσήκωσε τὸ ποτήρι ὅπου πίνουν οἱ ἀρραβωνισμένοι.

Τὸ φῶμα τῆς καὶ τὸ νερὸ ἐφαινόταν τὸ ἴδιο καὶ δὲν ἤξευρες ἂν τὸ νερὸ ἦ τὸ φῶμα ἦτον ἐκεῖ ποῦ ἔβλεπε εἰς τὴν ὄχθη.

Ὁ Τοῖκη ἔπαιζε πάντοτε καὶ ἡ Ἴζούνα τὸν ἀκολουθοῦσε εἰς τὸ τραγοῦδι.

Τὴν αὐγὴ ὁ Τοῖκη ἔπαυσε νὰ παίξῃ καὶ ἡ Ἴζούνα ἐξηφανίσθη.

Τὸ βράδυ πάλι ἡ βασιλοπούλα ἦλθε καὶ αὐτὸ ἔγεινε γιὰ πολλὰς νύκτας.

Ὁ Τοῖκη ἐμετροῦσε τὰ χρόνια. — Τὴν νύκτα, ὅπου ἡ Ἴζούνα ἔφθασε εἰς τὰ δεκαπέντε χρόνια τῆς — ἡλικία ποῦ ὑπανδρεύονται — ἡ βασιλοπούλα ἐφάνηκε ὠραιότερα ἀπὸ ἄλλοτε, εἰς ἓνα σύννεφο λευκὸ, καθὼς φῶμα νύμφης.

Ὁ βοσκὸς ἔπαιζε ἓνα σκοπὸν νυμφικὸ καὶ ὅταν ἐγλυκοχάραζε ἡ αὐγὴ εἰς τὴν κορυφὴ τοῦ Φούζι-Γιάμα καὶ ἔκρυψε τὴν σελήνην, τότε ἔπαισε μέσα εἰς τὸν ποταμόν.

Τὸ φῶμα τῆς βασιλοπούλας ἐκλείσθηκε πάλι ἀπάνω ἀπὸ τὸν Τοῖκη, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη αἰῶνια εἰς τὰ μυστηριώδη ὕδατα τοῦ ποταμοῦ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη κανεὶς δὲν φυλάττει πλέον τὰ χρυσόψαρα, ἀλλὰ εἰς ἓνα ἀνθισμένον δενδράκι εἰς τὸ Φούζι-Γιάμα δύο ἔμπορα πουλάκια τραγοῦδοῦν τὸ τραγοῦδι τῆς βασιλοπούλας μὲ γλυκοχάραζει ἡ αὐγὴ.

[Κατὰ τὸ Γαλλικόν].

Αἴσιωπος

Ἡ ἐν Πάτραις γενικὴ ἀντιπροσωπεία τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετίθη, ἀναδεχθέντι ταύτην εὐγενῶς, τῷ κ. Λεωνίδα Κανελλοπούλῳ. (Τουρκικὸν Προξενεῖον. Τῷ ἴδιῳ ἀνετίθη καὶ ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ Ε' ἔτος καὶ δι' ὅ,τι δῆποτε ἀφορᾷ τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα».

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

Ἡ Διεύθυνσις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, μετὰ πολλῆς τῆς χαρᾶς ἀγγέλλει εἰς τοὺς πολυληθεῖς αὐτῆς ἀναγνώστας, ὅτι ἀρχεται ὅσον οὕτω τῆς δημοσιεύσεως μυθιστορήματος προωρισμένου νὰ παραγάγῃ μεγίστην καὶ ζωηροτάτην ἐντύπωσιν παρὰ τὴν Ἑλληνικῆν κοινῆν, τῆς

ΝΕΚΡΑΣ ΖΩΣΗΣ

τοῦ γνωστοῦ αὐτοῦ συγγραφέως τῆς ΔΕΥΚΟΦΟΡΟΥ Οὐδέλλης Κόλλινε.

Μετὰ τὴν καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐνεποίησε εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἡ Δευκοφόρος, περιττὸν εἶνε νὰ εἰπωμεν τι περὶ τοῦ συγγραφέως. Σημειούμεθα μόνον, ὅτι τὸ νέον τοῦτο ἔργον πρὸ ὀλίγων μόλις ἐτῶν ἐκδοθὲν ἀνάγεται εἰς ἰδιαίτερον ὅλιον κύκλον μυθιστορημάτων καταδεικνύον ἅπασι ἔτι τὰς σπανίας ἀρετὰς τοῦ συγγραφέως, ὅστις μετὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ, οὐ μόνον καταπληκτικὰ ποσὰ ἐκέρδισεν ἐξ αὐτοῦ, ἐνεκεν τῆς μοναδικῆς διαδόσεώς του, πανταχοῦ ὅπου ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα λαλεῖται, ἀλλὰ καὶ κατετάθη εἰς τοὺς πρώτους τῆ πατρίδος αὐτοῦ μυθιστοριογράφους. Ἰνα δώσωμεν ἀμυδρὰν ἰδέαν τῆς καταπληκτικῆς διαδόσεως τῆς Νεκρᾶς Ζώσης ἀρκεῖ νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ἐξεδίδοτο ταῦτα χρόνια ἐν δυσὶ περιοδικοῖς ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν δέσῳ ἐφημερίσιν τῆς Ἀμερικῆς, Αὐστραλίας καὶ Καναδάς ὅτι μετεφράσθη εἰς πάσας σχεδὸν τὰς Ἑυρωπαϊκὰς γλώσσας, ὅτι Ἰνδικὴ ἐφημερίς τῆς Καλκούτης τὴν ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Ἰνδῶν ἐν ἐπιφυλλίδι, καὶ ὅτι δεινὸς συνῆθη μεταξὺ τῶν Ἀγγλῶν ἱατρῶν ἀγῶν, ὡς πρὸς τὸ περιεργώτατον φυσιολογικὸν φαινόμενον, ἐφ' οὗ ἐρείδεται ἡ ὅλη διήγησις καὶ δι' ἣν ἐδόθη ὁ ἀληθέστατος τίτλος

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

Ἄν τέλος ἡ Δευκοφόρος ἔτερψε καὶ συνεκίνησεν ἡ Νεκρὰ Ζῶσα θὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ὑψηλὸν διδάγμα ὑπερῶνθρωπου ἀφοσιώσεως, ἀνεπίκτου γενναίου ἤθους καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων. Παρὰ τοῦ ἀναγνώσταις ἡμῶν θὰ διεγερθῇ εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν ἡ φρίκη, ὁ οἶκτος, ὁ ἔλεος, ὡς ἐν τοῖς Σαϊκωπηρετικῶν δράμασι. Παρὰ τὰ ἱσχυρὰ ὅμως ταῦτα αἰσθηματα, λάβωσι καὶ ὠρατὰ διδάγματα ὑψίστης, ἀρίστης καθεύας τοῦ καθηκόντος ἐπιτελέσεως. Τοῦτο δ' ἰδίως Διεύθυνσις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἀεὶ ποτε ἐπεδίωξε.

Τὸ ὠραῖον τοῦτο ἔργον ἐφιλοτέγησεν ἐν καλλίστῳ ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ποιητοτύπου μεταφράσει ἐιδικῶς διὰ τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα, ὁ γνωστός ἐν τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ κ. Ν. Ι. Σπανδωνῆς.

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΣ

ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου δημοσιεύονται

ΝΕΑ ΟΛΩΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Οἱ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΛΑΜΒΑΝΟΥΣΙ

ΔΩΡΕΑΝ

ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ

κομψότατον καὶ ἐκλεκτόν τομίδιον, περιέχον εὐφυεστάτας καὶ ἀληθεῖς Ἀθηναϊκὰς εἰκόνάς τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου.

Αἴσιωπος

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' καὶ Γ' ἔτους πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῦ δὲ Δ' πρὸς λεπτὰ 10.